

NAŠA LUČ

marec 2006, letnik 55, številka 3

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Posvečujte nedeljo! Saj tudi naše notranje življenje potrebuje hrano!

Benedikt XVI.

Bogu posvečeno življenje spada med bistvene sestavine Cerkve 2

Spoznajmo svojo vero 7

Alkoholizem 8

Sv. Ignacij na Rdečem Bregu 9

France-Soir brez urednika 10

Prisluhnimo domovini 11

Slovenija moja dežela 14

Iz življenja naših župnij 16

Leto brez sonca 36

Lučkin kotiček 41

Malo za šalo 42

Oglesi 43

Prva str. ovitka: J. Kamin:
Sveta družina, mozaik

Druga str. ovitka: A. Veber:
Bohkov kot

Tretja str. ovitka: Arhiv J. K.: Slovenske korenine na francoskih tleh

Četrta str. ovitka: L. Bekš:
Velike Lašče

Letošnje pastoralno leto v Cerkvi na Slovenskem nosi naslov Oddaljeni – pot Cerkve. Vsi kristjani smo izzvani, da v sebi odgovorimo na vprašanje kako in s kakšnim veseljem živimo svoje krščansko življenje. K temu smo poklicani prav vsi, ki smo pred časom, še v veri svojih staršev, prejeli prvi zakrament sv. krsta. Z njim smo bili neizbrisno vključeni v skupnost verujočih. Vemo, da so različne življenjske izkušnje pripeljale do tega, da so se nekateri oddaljili od te skupnosti in sedaj živijo na obrobju krščanskega dogajanja. Nekateri so to storili hote, drugi pa nevede ali pa so v sebi počasi izgubljali gorečnost vere, upanja in ljubezni. Ne gre za to, da bi iskali in določevali »obrobne« kristjane, na njih kazali s prstom očitanja, ampak za izziv nam samim:

- kako mi živimo svoje krščanstvo;
- koliko smo tudi mi sami oddaljeni od Cerkve;
- kako svojo vero dejansko prenašamo v konkretno življenje;
- kakšen je naš doprinos v življenju določene župnije ali misije.

Šele potem, ko bomo stvari dorekli pri nas samih, se lahko odpravimo na pot naprej in začnemo poslušati tudi tiste obrobne, naše prijatelje, ki jih tako poredko vidimo v naših cerkvah, pri naših slovesnostih, pa so bili nekoč sestavni del našega verskega življenja. Stopiti moramo ven iz župnišč, misijskih prostorov, ker njih očitno tam ni. Iti moramo tja, kjer so in jim prisluhniti in če bo priložnost jih tudi nagovoriti, naj se vrnejo nazaj v našo sredo. Vem, da je to včasih težko izvedljivo, včasih se nam zdi takšno nagovarjanje tudi preveč nasilno ali neprijazno. Spregovorimo jim s svojo krščansko odprtostjo, ne z očitki, z našim veseljem do dela v župniji ali misiji in ne z velikimi besedami. Nagovorimo jih z našim zgledom in jim pokažimo, da so tudi oni še vedno dobrodošli v naši skupnosti.

Kako pomembna je danes naša osebna zavzetost, naš zgled in konkretno udejanjanje našega krščanskega življenja, poudarja tudi papež Benedikt XVI., ko v poslanici za postni čas 2006 zapiše naslednje: »Tudi danes, ko živimo v času globalne soodvisnosti, ugotavljamo, da noben gospodarski, družbeni ali politični projekt ne more nadomestiti darovanja samega sebe drugemu, s čimer se izraža ljubezen. Kdor se ravna po evangelijski logiki, živi vero kot prijateljstvo z učlovečenim Bogom in tako kot On jemlje nase materialne ter duhovne potrebe bližnjega. V bližnjem namreč vidi neizmerno skrivnost, ki je vredna ljubeče skrbi in pozornosti. Zaveda se, da kdor ne prinaša in ne daje Boga, daje premalo.«

V tem postnem času želim Vam in sebi, da bi uspeli narediti korak več v našem konkretnem doživljanju skrivnosti, s katero smo bili zaznamovani pri svetem krstu.

Bogu posvečeno življenje spada med bistvene sestavine Cerkve

Kongregacija za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja ima dolgo zgodovino. 27. maja 1586 je papež Sikst V. ustanovil Kongregacijo za posvetovanje o opravilih. Ta je bila kasneje večkrat preimenovana in je imela različne naloge v cerkveni upravi. Leta 1988 ji je papež Janez Pavel II. dal sedanje ime. Leta 2004 pa je bil za njenega voditelja - prefekta postavljen nadškof dr. Franc Rode.

Gospod prefekt, v reviji Naša luč bi radi predstavili delo in naloge Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in skupnosti apostolskega življenja. Kakšen namen ima Kongregacija danes?
 Namen naše kongregacije je pravzaprav tak, kot je bil od vedno, torej od ustanovitve naprej: delo z redovniki in zanje. Seveda se je v načinu in poudarkih delo od obdobja do obdobja nekoliko spreminjalo, v splošnem pa gre za promocijo, spremljanje in usmerjanje redovništva v katoliški Cerkvi. Spekter opravil na tem področju je izjemno širok: sem sodi vse od ustanovitve redovne skupnosti ali samostana preko odobritve njihovih pravil, konstitucij in raznih drugih dokumentov, pa spremljanje njihovega dela in življenja do reševanja notranjih sporov med redovniki in končno tudi ukinitve reda, če se izkaže, da je to potrebno. Kongregacija vse to počne v imenu in s pooblastili svetega očeta in zato za svoje delo odgovarja njemu osebno.

Kakšen je izvir in pomen posvečenega življenja v redovništvu?

Beseda »posvečeno« dobesedno pomeni, da je nekdo ali nekaj izvzeto iz profane, svetne rabe in je postav-

Srečanje s svetim očetom Benediktom XVI.

ljeno v službo svetega, Boga. Ko torej govorimo o »posvečenem življenju«, hočemo reči, da se je oseba, ki tako življenje živi, posvetila Bogu; svoje osebne interese je postavila v ozadje in zdaj skuša postati orodje v božjih rokah. Trudi se za čim višjo stopnjo osebne popolnosti, svetosti ter slediti zgledu Jezusa Kristusa. Pri tem ji pomagajo zaobljube, ki jih je dala ob »posvetitvi«: zaobljuba čistosti, zaobljuba ubožstva in zaobljuba pokorščine. S svojim načinom življenja ti ljudje postanejo zgled evangeljskega življenja in s tem vsem ljudem smerokaz ter spodbuda pri njihovih življenjskih odločitvah.

In poslanstvo skupnosti apostolskega življenja?
 Za razliko od ustanov posvečenega življenja družbe apostolskega življenja sestavljajo osebe, ki niso dale slovesnih, javnih zaobljub evangeljskih svetov, ki smo jih že prej omenili, temveč so njihove zaobljube zasebnega značaja. Seveda take zaobljube človeka pred Bogom ne vežejo nič manj kot javne zaobljube, je pa razlika v formalnem, pravnem statusu. Če so člani teh ustanov duhovniki, jih seveda veže obljuba celibata, ki so jo dali pri duhovniškem posvečenju.

Redovnika z javnimi zaobljubami (ki so vedno tudi večne) lahko na primer odpustijo iz reda le zaradi težkih prekrškov in če res ni nikakršnih izgledov, da bi se prestopnik poboljšal. Redovnika z zasebnimi zaobljubami (te so lahko večne aličasne) lahko iz reda odpustijo že dosti prej in brez posebnega administrativnega postopka.

Med družbe apostolskega življenja – v katoliški Cerkvi je takih 33 moških in 12 ženskih – sodimo npr. lazaristi, hčere krščanske ljubezni (usmiljenke), pa oratorijanci Filipa Nerija, afriški misijonarji (beli očetje) in podobno. Zgodovinsko gledano so družbe apostolskega življenja mnogo mlajše od ustanov posvečenega življenja, saj so začele nastajati »šele« v 16. stoletju. Skladno s tem lahko opazimo, da se ta dva tipa skupnosti razlikujeta tudi po notranji strukturi – medtem ko samostanu predseduje opat, ki je v mnogih primerih izvoljen doživljenjsko, je na čelu družbe provincial (vizitator, inšpektor), ki je izvoljen le za določeno obdobje. Podobnih razlik bi lahko našli še kar nekaj.

Koliko je po svetu redovnih skupnosti in skupnosti posvečenega življenja? Koliko kristjanov na ta način krepi življenje Cerkve?

Odgovor na to vprašanje ni lahek, pa ne zato, ker ne bi imeli ustreznih statistik, temveč zato, ker se mnoge redovne skupnosti nahajajo v taki fazi razvoja, da na naši kongregaciji še niso registrirane. Začetna stopnja razvoja nekega reda je »zasebna skupnost vernikov«, ki živijo po nekem svojem pravilu, lahko celo nosijo uniforme in so navzven že prepoznavni kot enovita redovna skupnost. Škof krajevne Cerkve, kjer se je ta skupnost pojavila, jim sicer mora dati dovoljenje, da se lahko na ozemlju njegove škofije vključujejo v pastoralno delo, ni pa dolžan o ustanovitvi take skupnosti obvestiti Svetega sedeža. Šele ko taka skupnost zaprosi za t. i. škofijsko-pravno priznanje (torej druga stopnja razvoja), škof za mnenje povpraša tudi Sveti sedež, to je Kongregacijo za redovnike. Ta mu po preučitvi njihovih statutih svetuje, ali naj skupnosti podeli želeni pravni status ali ne, vendar je končna od-

ločitev na strani škofa samega. Od tod naprej torej Kongregacija za redovnike že lahko sledi določeni skupnosti, vendar o vseh bistvenih vprašanih reda odloča škof, ki je skupnosti podelil pravni status. Šele ko skupnost zares zraste in se razširi na območja več škofij in držav, ko pokaže določene znake stabilnosti in izpolnjuje še nekatere druge kriterije, lahko zaprosi za t. i. papeško-pravno priznanje. Ko na kongregaciji z gotovostjo potrdimo, da skupnost izpolnjuje zahtevane pogoje, ta red pridobi nov status, ki ni več odvisen od krajevnega škofa, temveč od svetega očeta samega oz. kongregacije, ki v njegovem imenu odloča o vseh bistvenih področjih življenja in dela te redovne skupnosti. Z gotovostjo lahko torej govorim le o številkah, ki se nanašajo na papeško-pravne ustanove. Teh je v Cerkvi danes 1821: 342 moških in 1479 ženskih. V teh skupnostih je skupaj okrog 1.045.500 redovnikov. Število redovnikov skupaj s tistimi iz škofijsko-pravnih ustanov posvečenega življenja je seveda vsaj še enkrat večje.

Maša za novinke in novince, Krakov, Poljska

Najbrž je tudi redovništvo dar Duha v oblikah in delovanju za vsako dobo dvatisočletne zgodovine Cerkve?

Drži. V okrilju Cerkve se je v njenem zgodovinskem razvoju porodila cela vrsta različnih oblik posvečenega življenja. Prve, ki so z zaobljubo potrdile svojo pripadnost Kristusu, so bile »posvečene device«, o katerih z velikim spoštovanjem pišejo že cerkveni očetje prvega stoletja. Sledili so jim asketi, puščavniki, menihi ... Lahko bi rekli, da vsak čas s seboj prinese tudi posebno obliko posvečenega življenja. Ali povedano pravilneje: Sveti Duh v vsakem obdobju navdihuje tiste oblike posvečenega življenja, ki na najbolj primeren način odgovarjajo izzivom časa in okolja, v katerega so postavljene.

Maša na kapitlju trapistov in trapistinj, Santa Maria degli Angeli, Assisi

Kako doseže vaša Kongregacija vso to množico Bogu vdanih ljudi? Najbrž predstojniki pridejo v Rim. Ali skupnosti tudi obiskujete?

Večina papeško-pravnih redovnih skupnosti, torej teh, s katerimi se mi neposredno ukvarjamo, ima svoje generalne hiše v Rimu. Ko se z ene ali druge strani pojavi potreba po srečanju in pogovoru, navadno ni težko dobiti stika z vrhovnim predstojnikom. Drži pa, da so ti ljudje veliko na poti in je kdaj na srečanje potrebno čakati tudi več tednov. Večina teh srečanj se dogaja kar na sedežu kongregacije, torej v Rimu oz. Vatikanu. Večkrat se z vodstvi in predstavniki redovnih družb srečamo tudi ob posebnih priložnostih, kot so generalni kapitlji, slavlja ob godovih njihovih zavetnikov ali ustanoviteljev in podobno. Ker pa skušam kot prefekt vseh redovnikov biti blizu tudi tistim, ki jim je Rim tako ali drugače daleč, precej potujem tudi po svetu. Tako sem v minulem letu obiskal redovnike v Boliviji, na Poljskem, v Nemčiji, Franciji, Španiji, leto prej še v Braziliji in Kanadi ... S temi obiski hočem redovnikom povedati, da Sveti sedež misli nanje in mu ni vseeno, kako živijo.

Posebna, a ne najbolj priljubljena oblika komunikacije z redovniki pa poteka preko apostolskega vizitatorja. To pride v poštev, ko se v določeni skupnosti pojavijo taki ali drugačni problemi in jih skuša vizitator v

imenu kongregacije temeljito preučiti, preden slednja o njih odloča.

Kako deluje uprava Kongregacije? Koliko ljudi deluje v njej?

Vse kongregacije – v okviru Rimske kurije jih deluje devet – so v bistvu sestavljene le iz kardinalov, škofov in nekaterih vrhovnih predstojnikov. Članov naše kongregacije je tako 31. Ti se na plenarnem zasedanju zberejo le vsaki dve leti, da odločajo o temeljnih smernicah dela kongregacije. Sicer pa konkretno delo opravlja ekipa petinštiridesetih ljudi, med katerimi je večina redovnikov, nekaj pa je tudi svetnih duhovnikov in laikov. Večina med njimi je doktorjev pravnih znanosti, saj njihovo delo v prvi vrsti zahteva temeljito juridično izobrazbo. Ti so organizirani v štiri različne pisarne, oddelke, od katerih vsak pokriva določen segment posvečenega življenja v Cerkvi. Seveda je tu še tehnični oddelek, arhivi, računovodstvo. Ker uradujemo v sedmih jezikih, je potrebna tudi ekipa prevajalcev. Kljub temu da je kolektiv mednaroden in kar se da pisan, moram reči, da pri delu odlično sodelujemo.

Redovništvo poznamo, kakor se je oblikovalo v našem zahodnem svetu. Kako živi in deluje v drugih kulturnih okoljih?

Nekakšne oblike Bogu posvečenega življenja lahko najdemo tudi v nekrščanskih religijah. Tako lahko

Sv. maša ob dnevu posvečenega življenja v baziliki sv. Petra v Vatikanu

meništvu srečamo npr. v budizmu, v islamu nekakšno redovništvo živijo derviši in sufijski in tako naprej. Kljub temu pa je krščansko redovništvo vendarle nekaj povsem svojevrstnega, saj ga poleg naravne človekove potrebe po iskanju transcendentnega, Boga, navdihuje še povsem konkreten zgled: evangelij Jezusa Kristusa. Drži pa, da se je ideja posvečenega življenja tudi znotraj Cerkve razvijala nekako v dve smeri. Medtem ko je bil v vzhodni Cerkvi poudarek vedno na meništvo, kjer so menihi v samotni, kontemplaciji ter bogatem bogoslužnem življenju iskali stika z Bogom, se je na zahodu razvilo veliko več različnih oblik redovništva. Poleg meniških so se razvili ubožni redovi, razne oblike regularnih kanonikov, vojaški redovi, karitativni redovi, svetni inštituti in nenazadnje družbe apostolskega življenja, o katerih smo že govorili.

Ali Cerkev potrebuje redovnike in apostolske skupnosti tudi danes?

Kot sem omenil že na drugem mestu, so nekateri posamezniki že vse od prvih začetkov Cerkve čutili potrebo po tem, da Kristusu sledijo na poseben, bolj radikalen način. Zato lahko rečemo, da Bogu posvečeno življenje spada med bistvene sestavine Cerkve. In kot tako bo v Cerkvi obstajalo do sodnega dne. Seveda se spreminjajo oblike, načini, potrebe; Jezusov klic k večji svetosti pa ostaja vedno nespremenjen in aktualen; kot nekdanj nagovarja mnoge tudi danes. Prepričan sem, da tudi v prihodnosti ne bo drugače.

Človeku našega časa je pogosto nerazumljivo samsko in Bogu predano življenje. Ima današnje redovništvo odgovor na ta izziv?

Dovolite mi pomislek. Sam v trditev, ki ste jo navedli v vprašanju, ne bi bil tako prepričan. Se vam res zdi, da se človeku našega časa samsko in Bogu predano življenje zdi nerazumljivo? Sam bi si upal trditi ravno nasprotno: take žeje po Bogu, toliko iskrenega iskanja, toliko radikalnih pobud, kot jih srečujemo danes, svet še ni videl. Mi vsakih par mesecev ustanovimo novo redovno skupnost in ena je radikalnejša od druge. In da odgovorim na vprašanje: da, današnje redovništvo ima odgovor na izzive časa. In ker ima odgovor, ima tudi prihodnost.

Cerkev trpi zaradi pomanjkanja duhovnih poklicev. Res mislite, da bodo redovi preživeli v prihodnje čase?

Tudi vaša ocena glede pomanjkanja duhovnih poklicev v Cerkvi ni povsem utemeljena. Kar ste povedali, bi lahko veljalo za evropske in severnoameriške dežele,

Na posvečenju ljubljanskega pomožnega škofa Antona Jamnika v Ljubljani

drugod po svetu pa število duhovnikov ne upada, v mnogih deželah celo narašča. Nekaj podobnega velja tudi za redovniške poklice. Nedolgo tega sem govoril z opatom nekega cistercijanskega samostana v Vietnamu. Povedal mi je, da ima v svojem samostanu okrog 500 menihov ter 200 novincev. Za evropske razmere skorajda nepojmljivo. Z obilico redovnih poklicev se lahko pohvalijo tudi v Indiji, pa v nekaterih afriških in južnoameriških deželah. Evropa, ki se sramuje svojih krščanskih korenin, teh milosti seveda ne more biti deležna ...

Redovništvo na Slovenskem je imelo pomembno vlogo v zgodovini našega naroda. Kako ga vidite danes?

Najbrž se tudi vam dogaja, da si Brezjij preprosto ne morete predstavljati brez frančiškanov, pa Nove Štifte, Svete gore, Ptujске Gore brez minoritov ali Stične brez cistercijanov. Redovi in samostani so del nas, del našega naroda, del naše zgodovine. In, da, tudi del naše sedanosti. Kot bivši ljubljanski nadškof se zelo

Začetek kapitlja Pie discepule del Divin Maestro, Roca di Papa

dobro zavedam, v kolikšni meri redovniki sooblikujejo škofijo in kakšen delež pastoralnih bremen sprejemajo. Za vso tovrstno pomoč sem jim še danes hvaležen. Hkrati pa imajo redovniki na področju ustvarjalnosti celo več možnosti kot svetni, škofijski duhovniki. Njihove skupnosti so navadno večje in delo se lahko porazdeli med več ljudi, s tem pa se ustvari več časa za druge dejavnosti, tako na področju pastore kot na področju sociale, študija in umetnosti. Na teh področjih od slovenskih redovnic in redovnikov lahko še marsikaj pričakujemo.

Kot ljubljanski nadškof in metropolit ste imeli jasno vizijo Cerkve na Slovenskem in njene družbene

odgovornosti. Kako gledate njeno stanje danes iz rimskega zornega kota?

Slovenija je bila in ostaja moja prva ljubezen. In njena Cerkev je njen najlepši del. Ne glede na zorni kot sem nanjo vedno ponosen in hkrati zanjo zaskrbljen. Bo zmogla odgovarjati na izzive časa? Bo kos ostem, ki jih mečejo vanjo? Bo. Bo! Če ne drugače že zato, ker tistim, »ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu« (Rim 8,28). In mnogi Slovenci Ga ljubijo in Ga iščejo z vsem srcem. Sprašujete glede vizije? O, vizijo imam še vedno, le vzvodi za njeno uresničevanje so zdaj v drugih rokah.

Pogovarjal se je Blaž Jezeršek

Srečanje z dominikankami, Krakov, Poljska

Spoznajmo svojo vero

10. Kako je treba razumeti osebna razodetja?

Osebna razodetja ne spadajo k obveznim resnicam vere. Vendar lahko pomagajo v življenju po veri, če ostanejo strogo naravnana na Kristusa. Cerkevno učiteljstvo, kateremu pristoji presoja o teh razodetjih, ne more potrditi tistih, ki govorijo, da presegajo ali dopolnjujejo dokončno razodetje, ki je v Kristusu.

Za pogovor: Poznaš kakšno osebno razodetje, ki ga Cerkev priznava? Morda poznaš katero, ki mu Cerkev ni priznala verodostojnosti? Kje najdeš pomoč za razlikovanje med učenjem Cerkve in osebnimi razodetji?

11. Zakaj in na kakšen način je treba oznanjati božje razodetje?

Bog »hoče, da so odrešeni vsi ljudje in da pridejo do spoznanja resnice« (1 Tim 2,4), to pomeni do spoznanja Jezusa Kristusa. Zato je treba Kristusa oznaniti vsem ljudem, kakor je tudi sam naročil: »Pojdite k vsem narodom in napravite vse ljudi za moje učence« (Mt 28,19). To se uresničuje z apostolskim delovanjem.

Za pogovor: Kako sodeluješ pri širjenju božjega razodetja?

12. Kaj je apostolsko delovanje?

Apostolsko delovanje je posredovanje Kristusove blagovesti, ki se od začetkov krščanstva uresničuje s pridiganjem, pričevanjem, ustanovami, bogoslužjem in navdihnjenimi besedili. Apostoli so izročili svojim naslednikom, škofom, in po njih vsem narodom do konca časov vse, kar so prejeli od Kristusa in o čemer so bili poučeni po Svetem Duhu.

Za pogovor: Kje in kako lahko sodelujejo verniki v nalogah širjenja vere?

13. Na kakšen način se uresničuje apostolsko delovanje?

Apostolsko delovanje se uresničuje na dva načina: po živem posredovanju božje besede (temu rečemo izročilo) in po Svetem pismu, v katerem je v besedilih ohranjeno isto oznanilo odrešenja.

Za pogovor: Poznaš Sveto pismo? Si ga že kdajbral načrtno in v celoti?

14. Kakšna je povezava med izročilom in Svetim pismom?

Cerkveno izročilo in Sveto pismo sta tesno povezana med seboj in obstajata drug v drugem. Prvo in drugo naredi Kristusovo skrivnost prisotno in rodovitno v vsakem času in izhaja iz istega božjega izvira: oboje je en sam sveti zaklad vere, iz katerega črpa Cerkev svojo gotovost o vseh razodetih resnicah.

Za pogovor: Kaj je cerkevno izročilo?

15. Komu je zaupana dobrina vere?

Dobrina vere je po apostolih izročena Cerkvi kot celoti. S podporo Svetega Duha in pod vodstvom cerkvenega učiteljstva sprejema vse božje ljudstvo s svojim nadnaravnim verskim čutom celotno božje razodetje, ga vedno bolje razumeva in ga vnaša v življenje.

16. Kdo ima pravico razlagati obvezujoče resnice vere?

Pravilno in obvezujočo razlago verskih resnic lahko da samo živo cerkevno učiteljstvo, to je Petrov naslednik, rimski škof in ostali škofje skupaj z njim. Cerkevno učiteljstvo, ki ima v službi božje besede popolno karizmo resnice, lahko izreče dogme prave vere: to so izreki resnic, ki so vsebovane v božjem razodetju. Ta avtoriteta velja tudi za resnice, ki so v neposredni soodvisnosti z razodetjem.

Za pogovor: Ali poznaš škofo, ki vodijo krajevno Cerkev, kjer bivaš, in v Sloveniji?

Alkoholizem

Draga Petra! Spomnim se, da si pred kratkim pisala o alkoholizmu in o tem, kaj lahko človek iz takšnih razmer oziroma iz takšne družine pridobi pozitivnega. Moj oče je alkoholik in ne strinjam se, da je izkušnja alkoholizma v družini res lahko nekaj dobrega. Ali lahko še enkrat pojasniš? Vem, da nas toliko stvari življenjsko določi in tako dobro dene slišati, kaj lahko človek pridobi tudi iz slabih zkušenj.

Lea

Draga Lea! Izkušnja alkoholizma v družini pusti sledove v otroški osebnosti. V te probleme se ne poglabljamo zato, ker bi radi brskali po notranjih bolečinah in jih po nepotrebnem prebujali, temveč zato, da bi z razumevanjem njihovega nastanka razbremenili ali olajšali in tudi laže ustrezno sprejemali čustva, ki so sad vgrajenih obramb ...

Če jih poznaš, se zavedaš svojih razmerij do okolice in najdeš nove načine odzivanja. Ko te na primer notranja rana samodejno vodi, da bi odgovoril s strahom, uporom, napadalnostjo, si lahko rečeš: »Kaj lahko naredim, da bom deloval v ljubezni in konstruktivno?«

Glavne značilnosti okolja, ki ga ustvarja alkoholizem, so ponavadi strah, sram, nepredvidljivost in nasilje, ki je lahko v dejanjih ali besedno in duševno. Otroka nauči različnih obrambnih reakcij, ki jih nevede prenaša tudi na druge okoliščine: molči o lastnih čustvih (ali ima občutek, da ga nihče ne posluša), počuti se čezmerno odgovornega in stalno čuti potrebo po tem, da bi obvladal situacijo. To so samo nekatere izmed njih.

A tudi tam, kjer bi človek mislil, da je le tema, se skriva mnogo odprtih in vrat, od koder vdira svetloba. Otroci so v takih razmerah sposobni razviti mnoge za življenje koristne sposobnosti. Zaradi želje, da bi razumeli in uredili težave svojih staršev, razvijejo čut za odgovornost in postanejo vztrajnejši. Ker pogosto iščejo načine, kako bi se lahko izognili zapletenim ali nevarnim trenutkom, bodisi fizičnemu ali psihičnemu nasilju doma, in ker morajo vsakokrat zbrati pogum, da nekaj storijo, to spodbudi njihovo ustvarjalnost in odločnost. Te lastnosti postanejo dragocena sredstva, da razvijejo določene darove ali znajo izpeljati svoje načrte do konca. Optimizem oziroma navada, da zna človek najti dobro, odpira vrata tudi borbenosti in gorečnosti, da vztraja, da zna iti tudi prek sebe, da bi dosegel želeni ideal. Ker so se morali prilagajati nepri-

jetnim okoliščinam, prenašajo spremembe in najdejo nove načine za delovanje.

Seveda vse to ne spremeni tudi bolečih točk in premočnih, včasih neustreznih »varovalnih« reakcij, ki so posledica slabih izkušenj in jih človek uporablja instinktivno, čeprav ni več potrebe po tem: občutki krivde kar ne morejo miniti, strah pred sramoto, pred očitANJI - ki se nezavedno usmerijo na najbolj bolečo točko ... Vendar je človeku laže, ko ta dejstva in mehanizme človekove duševnosti pozna. Ko se začne učiti ljubezni, postaja to vedno nov balzam, ki postopoma zdravi tudi tisto, kar ostaja ranjeno in boleče dolgo časa.

Pomembno je, da skuša človek s svojim razumom prepoznavati psihične vzvode. Oprijemljiv vir ljubezni dobimo po dobrih ljudeh, ki nam jih Bog pošilja na pot, po božji besedi in po Svetem Duhu, ki ga lahko povabimo v srce, da nam pomaga začeti spreminjati se v najmanjših stvareh. Tako bomo vedno bolj zadovoljni s seboj in bomo spoznali, da ljubezen lahko sprejemamo in smo jo sposobni tudi dajati. To je osvobajajoče in odrešilno. Človek se spet čuti suverenega v življenju in ve za svoj smisel.

Petra

Sv. Ignacij na Rdečem Bregu

Podružnična cerkev sv. Ignacija.

Informacije: Župnijski urad Lovrenc na Pohorju, Benediktinska pot 4, 2344

Lovrenc na Pohorju. Dostop: z avtom.

Glavni shod: lepa nedelja (okrog sv. Ignacija, 31. julija).

Zanimivo je, da imamo na Slovenskem ob petnajstih Frančiškoviških cerkvah in množici oltarjev ter kapel samo eno cerkev, ki je posvečena ustanovitelju jezuitskega reda, sv. Ignaciju. Morda se življenje tega baskovskega svetnika ni tako priljubilo našemu verne mu ljudstvu kakor misijonsko delo njegovega prijatelja Frančiška.

Sv. Ignacij ima cerkev na Rdečem Bregu na Pohorju. To je značilno raztreseno pohorsko naselje z velikimi kmetijami na nadmorski višini od 400 do 900 metrov. Prav na razglednem Hlebovem vrhu, na nadmorski višini 915 metrov, stoji cerkev sv. Ignacija. Pot k cerkvi se dvigne iz Podvelke v Dravski dolini ob potoku Velka strmo v višine mimo nekoč imenitnih pohorskih kmetij. Veliki travniki, bogati gozdovi s smrekami, ki kar tekmujejo med seboj v višino, številni potoki in hroudourniki, ki so razorali površje, dajejo svojski čar in zbujajo spoštovanje do narave. V tem svetu naravnih lepot, skorajda v osami, saj sta v bližini le dve cerkveni hiši (zdaj služita za dom duhovnih vaj) in nekoliko oddaljena Hlebova domačija, so sredi 18. stoletja postavili cerkev v čast ustanovitelju jezuitskega reda. Prostrana jasa je obdana z vrhovi smrek in drugega drevja.

Že bežen pogled na cerkev nam pove, da je bila postavljena v enotnem slogu in v istem času. Poznavalci postavljajo začetek zidave v leto 1759. Cerkev ima prostorno ladjo in polkrožno zaključčen prezbiterij ter na južni strani prizidano zakristijo. Na preprosto členjenem pročelju jo krasi kamnit klesan portal, zaključuje pa s pločevino obit nizek lesen zvonik s čebulasto streho. Verjetno so graditelji načrtovali dokončanje stavbe z zidanim zvonikom, a sta jih prehitela čas in pomanjkanje denarja. Cerkev je bila

pozidana tik pred nastopom cesarja Jožefa II., znane ga nasprotnika romanj in božjih poti. Najbrž je bilo zaradi tega preprečeno nadaljnje delo pri zidavi in opremljanju cerkve sv. Ignacija. Še bolj zato, ker so v tistih letih tudi ukinili jezuitski red, redovniki pa so se morali umakniti v Rusijo ali se pridružiti škofijskim duhovnikom. Ob pogledu na notranjščino se ta domneva še bolj potrdi. Čas se je v tej cerkvi ustavil že kmalu po njeni zidavi.

Notranjščina cerkve ima tri oltarje. V glavnem je slika Zamaknjenje sv. Ignacija v nebeško slavo. Oblečen je v mašna oblačila, v rokah ima odprto knjigo. Ozira se proti Kristusu, ki ga v družbi z Marijo vabi k sebi. Lepa baročna slika je bila narejena prav za to cerkev. Drugače je z oltarjem. Sem so ga, kakor pravi izročilo, prinesli iz Ormoža iz ukinjenega frančiškanskega samostana. Da ima Frančiškov značaj, razberemo že ob prvem pogledu, saj so v dvanajstih medaljonih na oltarju naslikani svetniki in svetnice frančiškanskega reda. V zaključku oltarja je znan simbol iz njihovega grba: prekržižana Frančiškova in Kristusova stigmatizirana roka. Oltar je delo Jožefa Strauba, ki je od leta 1743 deloval v Mariboru in pustil veliko umetnin na Štajerskem. Stranska oltarja sta bolj skromna, tudi kipi v njih kažejo manj spretno roko. Kljub temu pa sta, čeprav ju je močno načel zob časa, prijetna na pogled. Obokano svetišče je svetlo in ustvarja značilno veselo baročno občutje. V prezbiteriju je svod okrašen s freskami angelov in z velikim kronogramom IHS, tako značilnim za jezuitski red in sv. Ignacija. Svetišče diha starožitnost in nas vabi, da se zatopimo v duhovnost časa, ko je nastajalo.

France-Soir brez urednika

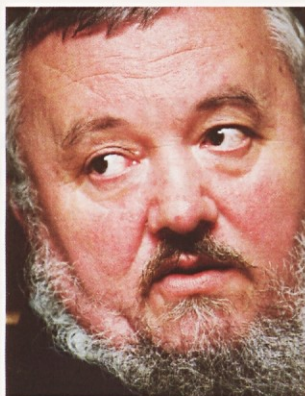
Nedavno smo lahko iz javnih medijev zvedeli, da so pri uglednem francoskem časopisu France-Soir odstavili urednika, ker je objavil karikature Mohameda in s tem užalil muslimane. Glede na vse, kar se dogaja po svetu, je taka reakcija lastnikov časopisa pričakovana. V ozadju je strah pred verniki, petrol-dolarji in verjetno še marsikaj.

V Evropi in žal še marsikje so žalitve vernih ali drugače verujočih postale že nekaj običajnega. Tako lahko gledamo na televiziji, kako se v Angliji norčujejo iz »papistov«, žalitve redovništva so razširjene skoraj povsod. Najbolj je na udaru nedvomno krščanstvo. Religije daljnega vzhoda puščajo še bolj ali manj pri miru, lotili pa so se islama.

Le popolni ignorant ni mogel predvideti posledice. Sedaj, ko je bila povzročena velika materialna škoda in je bilo nekaj mrtvih, napaden je bil celo slovenski misijonar, se v Evropi nekaj premika. Dejansko je nerazumljiva na eni strani velika obzirnost do takoimenovanih obrobni skupin, na drugi pa norčevanje in žalitve verskega prepričanja, kar prepoveduje velika večina ustav.

Gotovo so muslimanska čustva zlorabljena v politične namene, toda kriv je tisti, ki je za to dal povod. Ne moremo se strinjati z divjanjem in uničevanjem, neodgovorno pa je zamižati pred pravimi krivci. »Svobode«, ki ima za posledico sedanje razmere v muslimanskem svetu, ni mogoče zagovarjati. Vsekakor svoboda da, vendar ne brez odgovornosti in spoštovanja temeljnih človekovih pravic, kamor versko prepričanje in verska praksa nedvomno sodita.

V Sloveniji so v zadnjem času žalitve katoliških vernikov na dnevnem redu. Na eni strani izhajajo iz čistega pobalinstva, na drugi pa iz sistematične politike. Ta ima dve ozadji. Močnejše je ono, ki je utemeljeno v krutem in brezobzirnem boju proti veri in Cerkvi in ki je kulminiralo v povojnih ubojih nekaterih

duhovnikov, zlasti pa v zažigu škofa Vovka v Novem mestu. Ta smer ima močno oporo v delu vsaj dveh, če že ne treh parlamentarnih strank. Nekoliko šibkejša, pa vendar ne bistveno, pa se naslanja na tradicijo kulturnega boja iz konca 19. stoletja in nadaljnjih desetletij in mu je mo-

goče poiskati tudi evropske paralele.

Kulturni boj v najširšem smislu besede, kljub svojemu primitivizmu in neevropskosti, je v Sloveniji dejstvo. Vprašanje, ki se zastavlja, je, kako nanj reagirati.

V spomin mi prihaja celjsko pobalinstvo, ko so prikazali brezjansko Mater božjo s podgano, spominjam se zažiga strunjanskega križa. Reakcije oblasti in sodstva so znane. Reakcije vernikov na oboje so bile silovite. Vprašanje je, če so bile modre in nismo z njimi pravzaprav koristili provokatorjem, ki so tako dosegli svoj zaželeni cilj. Hoteli so nas prizadeti. Prijatelj Sine me je takrat opozoril, da bi bil veliko pametnejši kot razburjanje odgovor: »Oblast naj stori v takih primerih, kar je dolžna po ustavi in zakonu, verniki bomo molili za povzročitelje hudih žalitev.« Njegova utemeljitev me je presenetila, sem jo pa po krajšem premisleku sprejel. Nanjo sem se še posebno spomnil v dneh, ko so iz zapora izpustili atentatorja na pokojnega sv. očeta Janeza Pavla II. On je svojega morilca obiskal v ječi in mu odpustil, ne pa prilival olja na ogenj.

V danih slovenskih razmerah bi bilo najneumneje kulturni boj sprejeti. Katoličani bi postali duhovni ujetniki njegovih voditeljev. Odgovor je torej lahko samo eden. Biti še bolj dober katoličan, še bolj izkazovati svojo vero v vsakdanjem življenju. Ljubezen do bližnjega v vseh svojih dimenzijah je najbolj učinkovito in dolgoročno orožje proti takim necivilizacijskim izpadom. Ne nazadnje imamo veliko izkušenj. Zaradi teh zločinov se ni nihče od bivše oblasti opravičil. To prinaša dolgoročno rezultate, posamezne »zmage« v kulturnem boju zgolj zunanje učinke. Kulturni boj bo slej ko prej prešel, mi pa bomo ohranili obraz in trajno navzočnost v družbi, katere neodtujljivi del smo.

Stane Granda

Bilo bi hvalevredno in koristno, ko bi se pišoči zavedali, da je pri informiranju zelo pomembno, da se ostane na tleh in da je privzdignjenost treba krotiti. Pogosto jo kar samo od sebe zanese nekam v višave, tako da ji je težko slediti. Če me vtis ne vara, so v katoliškem tisku takšni poleti v višave radi dodatno zaznamovani z arhaizmi, sentimentalnostmi in omedlnostmi, ki so odveč in ki slabijo sporočilnost besedil.

Vsi pišoči bi potrebovali več smisla za humor, katoliškemu tisku pa bi to posebej položila na srce. Nekaj duhovitosti, iskričnosti, dobrih stilističnih prijemov in obratov, nekaj prikupne verbalne spogledljivosti bi močno izboljšalo njegovo kvaliteto in poskrbelo za večjo privlačnost. Potem bi bilo manj previdnosti ali celo križanja pred branjem. Od kod imam zdaj to? Tudi za konec vam bom postregla s kosilom. Takole pravi irski vic: Župnik je pri enem od mulčkov, ki so hodili k verouku, poskusil preveriti, koliko se držijo zapovedi in pravil lepega vedenja. Pobaral ga je: »Pa ko sedete h kosilu, pomolite in se pokrižate, a ne?«

»Oh ne, gospod, to nam pa ni treba. Moja mama dobro kuha.«

Alenka Puhar, katoliškim časnikarjem

Komisija državnega zbora za Slovence v zamejstvu in po svetu je obravnavala predlog zakona o odnosih Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja. Člani komisije so med drugim podprli dopolnilo, ki predvideva imenovanje novega ministra brez listnice. Podprli pa so tudi dopolnilo glede sveta za Slovence v zamejstvu.

Med razpravo so predstavniki slovenskih manjšin in organizacij, ki se v Sloveniji ukvarjajo s to problematiko, soglasno podprli dopolnilo Slovenske manjšinske koordinacije (SLOMAK), da urad za Slovence v zamejstvu in po svetu vodi minister brez listnice. S tem so se strinjali tudi člani komisije in soglasno podprli predlagano dopolnilo.

Poslanec Franc Pukšič, nekdanji sekretar urada vlade za Slovence v zamejstvu in po svetu, je na podlagi lastnih izkušenj poudaril, da vsi Slovenci v zamejstvu in po svetu podpirajo imenovanje ministra brez listnice, zato bi po njegovih besedah to morala spoznati tudi vlada in "dati zeleno luč".

Pri malici in veselem razpoloženju v Ilbenstadtu

Sedanji sekretar v uradu za Slovence v zamejstvu in po svetu Zorko Pelikan je osebno menil, da za uspešno vodenje urada ni toliko pomembno, ali ga vodi sekretar ali minister, pač pa je pomembnejše, kako se urad vključi v delo z drugimi vladnimi resorji. Pomembna pa je tudi skupna volja, koliko želi Slovenija dejavno vključiti in povezati Slovence v "naš skupni razvoj".

V skladu s predlogom zakona naj bi svet za Slovence v zamejstvu, sicer posvetovalno telo vlade, zasedal najmanj dvakrat na leto. Svet za Slovence po svetu, ki bo prav tako stalno posvetovalno telo vlade, pa enkrat letno. Za področje gospodarskega sodelovanja s Slovenci v zamejstvu in po svetu naj bi ustanovili posebno svevetovalno telo - razvojno-poslovni svet za Slovence po svetu.

V parlamentu Furlanije-Juljske krajine je v sredo, 1. februarja, začel veljati nov poslovnik, po katerem lahko poslanci iz vrst narodnih in jezikovnih manjšin, torej tudi slovenske, razpravljajo in pišejo poslanska vprašanja v maternem jeziku. Nov poslovnik so začeli uporabljati takoj, tako da je predsednik parlamenta

Minister za finance Andrej Bajuk je oceno Evropske komisije o slovenski pripravljenosti na uvedbo evra označil za pozitivno. "Gre za poročilo, kaj smo dosegli do zdaj, in jasno je, da smo dosegli vse cilje, ki so bili od nas zahtevani glede mastrichtskih kriterijev. Zdjaj je naša dolžnost, da teh ne bomo le obdržali, ampak jih tudi izboljšali ter zaradi sebe, ne Evrope, dosegli večjo raven srednjeročne in dolgoročne stabilnosti naših financ."

Folklorna skupina društva Bled iz Essna

Alessandro Tesini sejo začel v furlanskem jeziku, slovenski poslanci pa so spregovorili v slovenščini.

Slovenija in Hrvaška, ki sta Rimski sporazum po osamosvojitvi nasledili, sta se julija 1996 dogovorili, da bo Slovenija plačala 62 odstotkov, Hrvaška pa 38 odstotkov od omenjenih 110 milijonov dolarjev dolga nekdanje SFRJ po Rimskem sporazumu. Slovenija je to že v celoti izplačala na poseben fiduciarni račun, Hrvaška pa še ne. Čeprav je denar, ki ga je vplačala Slovenija, na voljo, pa Rim teh sredstev nikoli ni niti črpal niti ni sprejel uradne odločitve o tem. Črpanju tega denarja optanti ostro nasprotujejo, saj še vedno upajo na vrnitev premoženja v naravi.

Domači in tuji strokovnjaki so se na mednarodnem akademskem forumu o enotni davčni stopnji, ki je potekal na Bledu, po teoretičnem delu osredotočili še na davčno reformo v Sloveniji. Razprava je pokazala velike razlike med zagovorniki in nasprotniki predla-

Na Devinskem gradu pri Trstu je potekala svečana obeležitev šestdesetletnice slovenskih tednikov v Italiji, Novega lista, ki je izhajal v Trstu, in Katoliškega glasa, ki je izhajal v Gorici, in desete obletnice tednika Novi glas, ki nadaljuje delo omenjenih tednikov. Svečanost je priredila Zadruga Goriška Mohorjeva ob desetletnici tednika, glavni govornik je bil časnikar Marko Tavčar. S kratkim kulturnim programom so se na prireditvi spomnili dosedanjih tednikov, sodelavcev in urednikov. Trem urednikom so podelili tudi simbolična priznanja. Uredništvo Naše luči se pridružuje čestitkam ob tako visokem jubileju naših časniških kolegov v zamejstvu.

Na god sv. Frančiška Saleškega, ki je zavetnik katoliških časnika, je na sedežu ljubljanske nadškofije potekalo že tradicionalno srečanje vseh, ki delujejo na področju cerkvenih medijev v Sloveniji in zamejstvu. Mašo je daroval nadškof Alojz Uran, somaševalo pa je 12 duhovnikov. Med sveto mašo je prisotne nagovoril nadškof Uran, nato pa je bil sprejem in nagovor publicistke Alenke Puhar in pogovor. V nagovoru pri sveti maši je nadškof zaželel, da bi katoliški časnika mogli biti zvesti odgovornemu poslanstvu, ki je prinašanje božje besede med ljudi, tudi med tiste, ki so se iz različnih razlogov oddaljili od občestva Cerkve in imajo do nje celo negativen odnos.

ganih vladnih reform. Zagovorniki so kot najboljši možni davčni sistem izpostavili enotno davčno stopnjo, njeni kritiki pa so predlagali alternativne rešitve z nekoliko spremenjenim obstoječim sistemom naraščajočih davčnih stopenj. Te bi po njihovem mnenju izboljšale gospodarsko rast in blaginjo, medtem ko bi bil učinek enotne davčne stopnje ravno nasproten.

Predsednik republike Janez Drnovšek je ustanovil Gibanje za pravičnost in razvoj. V njem naj bi se združili vsi, ki želijo spremeniti svet na bolje. To gibanje se bo vključevalo v reševanje takšnih zadev, kot je zdaj na primer Darfur, ali okoljskih vprašanj. Ne bo pa se vključevalo v politične zadeve, šlo bo namreč za gibanje civilne družbe. Predsednik je kasneje še sporočil, da izstopa iz LDS-a. Drnovšek je sicer po izvolitvi za predsednika republike decembra 2002 odstopil kot predsednik in zamrznil članstvo v stranki, ki jo je vodil od leta 1992. Predsednik države dr. Janez Drnovšek je povedal, da je njegov izstop iz LDS posledica dejstva, da so se njihove poti razšle. "Zakaj bi v takšnem primeru s seboj še nosil to prtljago iz preteklosti. V preteklosti je bilo to koristno, dobro, danes pa so se naše poti razšle." Za izstop iz LDS-a sta se odločila tudi nekdanji strankin izvršni direktor Bogdan Biščak ter Drnovškov svetovalec Ivo Vajgl, na oktobrskem kongresu protikandidat Jelka Kacina za predsednika LDS-a. Vajgl se bo pridružil civilnodružbenemu Gibanju za pravičnost in razvoj.

Predsednik Drnovšek je javnost presenetil s pomilostitvijo nekdanjega direktorja družbe Hit Danila Kovačiča. Slednji je bil namreč zaradi zlorabe položaja obsojen na zaporno kazen treh let in osmih mesecev, kazen pa je nastopil 14. decembra lani. Predsednik jo je zdaj skrajšal na dve leti pogojno za

dobo petih let. Po Drnovškovih besedah je pomilostitev po svoji definiciji dejanje milosti. V večini parlamentarnih strank ne želijo komentirati predsednikove odločitve, izrecno nasprotovanje so izrazili le v NSi-ju in SLS-u, kjer so potezo obžalovali oziroma so zaskrbljeni.

Volivci so se na posvetovalnem referendumu o ustanovitvi novih občin izrekli za ustanovitev 12 novih občin. Izidi kažejo, da so večinsko nasprotovali le ustanovitvi občin Ankanan - Hrvatini in Bizeljsko. Zavrtni sta bili izločitev naselja Zagorica iz občine Litija in priključitev v Šmartno pri Litiji. Delitev občine Dobrova - Polhov Gradec pa je še nejasna, saj so na Dobrovi volivci podprli delitev zdajšnje občine, v Polhovem Gradcu pa ne. O delitvi bo zdaj odločil Državni zbor. Prav tako ni jasna usoda Rimskih Toplic in Zidanega Mostu. V skladu s predlogi naj bi vsaka od najmanj 12 morebitnih novih občin imela več kot 2000, vendar pa manj kot 5000 prebivalcev. Udeležba na referendumu je bila nekaj čez 60-odstotna.

Novi programski svet Radiotelevizije Slovenije je na svoji ustanovni seji za predsednika izvolil Staneta

Tovariš Franc Šetinc je šel na tako imenovani teren, na poti med ljudstvom so se ustavili v neki hiši in gospodinja je prinesla na mizo nekaj malega za pod zob: Bog žegnaj! je rekla. Šetince je to spravilo v zadrego, pa je stopil k telefonu, poklical tovariša Franca Popita in vprašal: Tovariš sekretar, a smem reči Bohlonaj? Bognedaj, je bil zgrožen Popit.

Med vsaj 10.000 kristjani, ki leže v Rogu, je bilo gotovo vsaj sto elitnih intelektualcev, ki bi danes visoko držali raven krščanske kulture. Kar danes v Sloveniji dela na krščanski kulturni njivi, je dejansko ostanek Izraela, dokler ne zraste nova krščanska generacija. Rog je bil strašen udarec ne samo slovenskemu narodu, ampak tudi slovenskemu krščanstvu. Da se je po revoluciji pobralo, kakor se je, je čudež zase.

Alojz Rebula v Družini

Grando. Slednji je prejel 17 glasov podpore, njegov protikandidat Jernej Pikálo pa devet glasov. Novi predsednik Stane Granda je z novim letom postal tudi sodelavec Naše luči, njegove zapise pa si lahko vsak mesec preberete v našem komentarju meseca. Uredništvo Naše luči čestita k imenovanju.

Narodni svet koroških Slovencev (NSKS), ena izmed krovnih organizacij slovenske manjšine na avstrijskem Koroškem, je v izjavi za javnost odločno zavrnil predlog deželnega glavarja avstrijske Koroške Joerga Haiderja o referendumu glede dvojezičnih napisov. Poslanska skupina Socialnih demokratov (SD) pa je medtem izrazila zaskrbljenost nad zadnjimi dogodki na avstrijskem Koroškem, ki po oceni SD "vnašajo nemir med slovensko narodno manjšino". NSKS opozarja, da referendum, ki ga Haider načrtuje glede dvojezičnih napisov, pravno sploh ni mogoč. Manjšinska vprašanja, in s tem tudi vprašanje dvojezičnih napisov, niso predmet "lastnega področja dejavnosti dežele", temveč brez najmanjšega dvoma zvezna zadeva.

»Slovenski cvet«, mešani pevski zbor iz Moersa, na proslavi slovenskega kulturnega dneva v Essnu

(Hamburg) Glasno smo navijali za našega rokometaša Romana Pungarnika.

Z brniškega letališča bo kmalu letelo v različne, večinoma evropske države kar devet letalskih prevoznikov, od tega v London kar trije. Od prvega maja bodo na tri londonska letališča leteli: Adria v Gatwick, EasyJet v Stansted in nov partner Aerodroma Wizz Air v Luton. Na brniškem letališču pojasnjujejo, da je proga Ljubljana-London nenasiten trg, ki zlahka prenese novega prevoznika. Da mora biti potnikov v London res precej, kažejo tudi podatki o letih z Brnika: Adria

tja leti vsaj šestkrat tedensko, EasyJet vsakodnevno, Wizz Air pa bo letel trikrat tedensko.

Adria bo konkurenco dobila tudi za prevoz potnikov v Bruselj. Beneluks se je izkazal za cilj, po katerem potniki veliko povprašujejo, zato se je Aerodrom z Wizz Airom dogovoril, da bo ta letel tudi v Charleroi, ki je od Bruslja oddaljen 46 kilometrov. Adria dvanajstkrat tedensko leti bliže Bruslju, na letališče Zaventem, ki je od mesta oddaljeno 13 kilometrov.

Statistični urad je objavil podatek, da je bilo 30. septembra lani v Sloveniji 2.003.584 prebivalcev. Delež prebivalcev s tujim državljanstvom je bil dva in pol odstotka, kar je za desetinko odstotka več kot sredi lanskega leta. Predstavljena je bila tudi raziskava o rodnosti v Sloveniji v zadnjih 100 letih. Podatki kažejo, da so bile generacije, rojene v letih od 1926 do 1930, zadnje, ki so rodile dovolj otrok za obnavljanje generacije. Podatki o rodnosti za Evropsko zvezo pa kažejo, da je ta najvišja na Irskem, sledita Francija in Finska. Slovenija je na dnu lestvice. Največ zunajzakonskih otrok imajo na Švedskem, v Sloveniji pa se zunaj zakona rodi več kot 40 odstotkov otrok.

Zmagovalec slovenskega evrovizijskega izbora EMA 2006 je Anžej Dežan s pesmijo Plan B. Z njo se bo Slovenija predstavila 18. maja v Atenah na polfinal-

Slovenija je za informiranje javnosti in podporo uvedbi evra, ki jo načrtuje z letom 2007, izbrala znak in slogan 'Evro - za vse nas'. Po navedbah urada vlade za informiranje celostno grafično podobo že vključujejo v pripravo spletne strani www.evro.si ter v pripravo publikacij in drugih aktivnosti v načrtovani kampanji v podporo uvedbi evra. V vladnem uradu so dodali, da se je Slovenija za to odločila med drugim tudi zaradi zapletov glede zapisa "evro" oz. "euro". Slovenija želi z evrokampanjo uvedbo skupne evropske valute čimbolj približati ljudem, ob uporabi enega od sloganov komisije oz. ECB pa bi morala Slovenija ob izdelani celotni grafični podobi besedo evro pisati kot "euro".

Slovenija sicer skupno evropsko valuto lahko imenuje evro. Po leta 2004 sklenjenem kompromisu lahko besedo v vsakdanjem življenju piše kot evro, na gotovini ter v zakonodaji Evropske zveze pa se uporablja enotno ime "euro".

nem večeru jubilejnega 51. eurosonga. Če bo dobila zadostno število glasov, pa se bo uvrstila še v veliki finale evrovizije, ki bo 20. maja. Za zmago na Emi se je potegovalo 14 skladb, o njihovi usodi pa so odločali tudi glasovi gledalcev, ki so z glasovanjem prek stacionarnih in mobilnih telefonov prispevali dve tretjini glasov, zadnjo tretjino pa je prispevala strokovna žirija.

*

Slovenska moška rokometna reprezentanca je končala z nastopi na evropskem prvenstvu v Švici. V prvem delu je premagala Švico, Ukrajino in Poljsko, v drugem delu pa izgubila proti Franciji, Nemčiji in Španiji. Na koncu je osvojila 8. mesto, kar predstavlja tretjo najboljšo uvrstitev naše reprezentance na evropskih prvenstvih. Glede na to, da smo imeli zelo močno reprezentanco z odličnimi posamezniki, ki igrajo v najmočnejših klubih po Evropi, je to zagotovo neuspeh naših rokometsev.

*

Andrej Škufca in Katarina Venturini sta na odprtem prvenstvu Velike Britanije dosegla največji uspeh kariere. Med poklicnimi plesalci sta v latinskoameriških plesih ugnala vso svetovno plesno elito in se povzpela na najvišjo stopničko.

*

Slovenske evrokovance bo kovala finska kovnica (Mint of Finland). To je Banka Slovenije v okviru mednarodnega natečaja med petimi evropskimi kovnicami izbrala za kovanje 234 milijonov kosov evrokovancev. Evropska komisija pa je konvergenčni program Slovenije na splošno ocenila pozitivno, vendar je nanj imela več pripomb in posledično tudi priporočila. Slovenska centralna banka je v okviru projekta uvedbe evra novembra lani razpisala mednarodni natečaj, na katerega je povabila vseh 22 kovnic iz držav Evropske zveze. Ponudbo je poslalo pet kovnic.

*

Slovenija, ki načrtuje uvesti skupno valuto evro 1. januarja 2007, izpolnjuje kriterije za tak korak, je v Bruslju potrdil evropski komisar za gospodarske in denarne zadeve Joaquin Almunia. "Če bi ocenjevali danes, bi Slovenija izpolnila kriterije za uvedbo evra," je dejal komisar. Ker bo ocena sprejeta šele v prihodnjih mesecih, pa bo komisija podrobno spremljala razmere, saj nekaj tveganj še obstaja, je dodal.

Med letoma 1993 in 2005 je predsednik Slovenije pomilostil 258 ljudi, od tega 184 po uradni dolžnosti in 74 kot ugoditev prošnjam.

*

Urad za varstvo potrošnikov RS in Mednarodni inštitut za potrošniške raziskave sta podpisala pogodbo o spremljanju cen ob prehodu države na evro, t. i. price-watch. S spremljanjem cen želijo, skupaj z zakonom o dvojnem označevanju, preprečiti pretirane skoke cen, do katerih je ob prevzemu evra prihajalo v nekaterih drugih evropskih državah.

*

Štirje pripadniki Slovenske vojske, ki bodo šest mesecev sodelovali na mirovni misiji zveze Nato v Iraku, so se 24. februarja odpravili v Irak preko Neaplja. Vojaki so najprej v Neaplju opravili okoli sedemdnevno dodatno usposabljanje, nato pa so ob redni menjavi kontingenta odpotovali v Bagdad. Naši vojaki so nastanjeni v posebnem centru Al Rustamija v bližini Bagdada, kjer sodelujejo pri usposabljanju iraških varnostnih sil.

*

Slovenske železnice so z 10. februarjem letos uvedle posebno ugodnost za prevoze spremljevalcev invalidov oziroma oseb na invalidskih vozičkih. Spremljevalec invalida oziroma osebe na invalidskem vozičku ima brezplačen prevoz na vseh vlakih v notranjem prometu. Ob nakupu vozovnice mora spremljevalec zase na blagajni dvigniti brezplačno vozovnico, ki velja kot potovalni dokument. Sicer pa na železnicah še poudarjajo, da je potovanje z vlakom za spremljevalca brezplačno le, kadar spremljevalec in oseba na invalidskem vozičku potujeta skupaj.

*

Ob koncu šolskega leta 2003/2004 je po podatkih statističnega urada v Sloveniji delovalo 808 osnovnih šol. Pouk je obiskovalo 177.083 učencev, razred pa je uspešno končalo 175.848 učencev, kar predstavlja 99,3 odstotka. Med temi je bilo 20.554 učencev osmega razreda in 1315 učencev devetega razreda. Sicer pa statistični urad še ugotavlja, da je največ učencev v omenjenem šolskem letu imelo težave z matematiko. Najpogostejša tuja jezika, ki se jih učijo učenci v okviru predmetnika ali fakultativno, sta angleški s 84,7 odstotka in nemški jezik s 14 odstotki.

A N G L I J A

LONDON

V januarskem bogoslužnem času, na nedeljo Jezusovega krsta, smo imeli slovensko sveto mašo v kapeli »Našega doma«, ki pa je bila bolj slabo obiskana. Zdi se, da so rojaki v tem času preutrujeni od božičnih in novoletnih praznikov in se jim ne da hoditi še enkrat v Dom. V začetku meseca februarja pa smo imeli številne obiske naših duhovnikov iz Slovenije in tistih, ki delajo med Slovenci po Evropi. Kot župnik slovenske katoliške misije v Londonu sem se v soboto, 4. februarja, zelo razveselil obiska dolgoletnega prijatelja naše misije, patra Petra Lavriha, in dobrotnika misije, Marjana Baniča, župnika iz Makol, ki je tudi tokrat z vso velikodušnostjo in dobroto izročil župniku Cikaneku štipendija za 30 mašnih intencij (ad intentionem dantis), kar je lepa pomoč župniku in naši misiji. Naj mu dobri Bog povrne s svojim blagoslovom. Obisk treh primorskih duhovnikov, Dominika Brusa, profesorja Andreja Vovka in Bogomirja Trošta, ki so se vračali v nedeljo, 5. februarja, z diakonskega posvečenja mladega slovenskega jezuitskega študenta v Dublinu, nas je vse v »Našem domu« prijetno razveselil. Naslednje dni pa pričakujemo na obisk in kratko bivanje v »Našem domu« še duhovnike Janeza Modica in Stanka Gajška iz Nemčije ter Bogdana Saksido iz Slovenije. Msgr. Janez Pucelj, naš dragi delegat in soskrbnik »Našega

doma«, pa pride v torek, 7. februarja, in ostane tukaj do 14. februarja, ker bo urejal letni obračun »Našega doma« in naše misije.

Oto Gluk iz Poolea je praznoval 80-letnico

Na Miklavžev dan, 6. decembra, je naš dobri rojak obhajal svoj 80. rojstni dan v krogu svoje družine v Bradstoneu v pokrajini Dorset.

Oto je bil rojen leta 1925 pri Sv. Juriju pod Kumom. »Naši osvoboditelji« so po vojni ta kraj preimenovali v Podkum. To ime je kraju ostalo vse do danes.

Ko so Nemci leta 1941 zasedli določene kraje na Dolenjskem (ostali del so okupirali Italijani), so že decembra istega leta začeli uboge Dolenjce izseljevati. Odpeljali so jih v Nemčijo. Enaka usoda vseh je doletela tudi našega Ota in vse njegove domače. V dveh urah so morali »spakirati« in oditi na pot. Ko so prispeli v Nemčijo, so morali delati v gozdovih. Kasneje so jih poslali na delo na kmetih.

Prišel je konec vojne in poslali so jih domov. Vrnili so se na prazne in opustošene domove, kjer ni bilo vsa štiri leta nikogar. Ob vrnitvi so komunisti Ota skoraj ustrelili na domačem pragu, ker so mislili, da je kak skrivač-domobranec. Po posredovanju njihovega poveljnika so ga pustili pri življenju. Čez kaka dva meseca je dobil delo v neki tovarni na Tezmem pri Mariboru. Tam se je pridružil skupini, ki je imela namen pobegniti čez mejo v Avstrijo. Nekega dne jim je res uspelo priti v Avstrijo, kjer so jih zajeli Angleži in odpeljali v zapor v Gradec. Tam so bili vsi skupaj zaprti šest mesecev. Nato so jih peljali pred angleško vojaško sodišče, ki jih je obsodilo na 6-mesečni zapor. Ker pa so vsi že prestali šest

mesecev v zaporu, so jih izpustili. Dobil so celo službo pri nekem podjetju, ki je gradilo jez na reki Salza za veliko elektrarno. Tam je delalo veliko Slovencev, med njimi zlasti veliko koroških Slovencev.

Čez dobro leto pa se je Oto odločil za odhod v Anglijo, kamor je prispel 23. marca 1948. Poslali so ga na delo v rudnik v Južnem Walesu, kjer je že bilo zaposlenih precej Slovencev, med njimi tudi izredno dobri, sedaj že 15 let pokojni, Peter Selak.

Po šestih letih pa je Oto dobil delo v tovarni blizu Bristola. Tam se je seznanil z zdravnikom in univerzitetnim profesorjem dr. Jožetom Jančarjem in njegovo družino. V tistem kraju se je 2. avgusta 1958 poročil z Angležinjo Silvio, ki je še pred poroko prestopila v katoliško Cerkev. Kupila sta si hišo blizu doma Jančarjevih in ustvarila družino s toplim krščanskim domom. Rodilo se jima je pet ljubkih otrok: dve hčerki in trije sinovi. Sedaj so že vsi odrasli in zdoma, v katerega se pa radi in redno vračajo na obisk. Starejša hčerka si je ustvarila dom z družino precej blizu (8 km stran) sedanjega doma svojih staršev.

Oto je delal v tovarni 32 let, nakar so vse prodali in podelili. Glukova sta si kupila manjšo hišo na jugu

Oto Gluk, 80-letnik, z ženo Silvio

Anglije, kjer sedaj živijo trije njuni otroci.

In kaj je bilo v življenju našega dobrega Ota največje presenečenje?! To je bilo leta 1988, ko so obhajali 150-letnico njegove prejšnje župnije, kjer je živel kar 33 let in bil ves čas »desna roka« tamkajšnjih župnikov, pa mu je bristolski škof ordinarij med slovesno sveto mašo podelil papeško odlikovanje »Pro Ecclesia et Pontifice«. Deset let kasneje je tudi njegov sin Martin dobil podobno odlikovanje »Bene Merenti«.

Takole je dobrotnik naše slovenske misije in Cerkve na splošno zaključil ljubeznivo pismo župniku Cikaneku ob svoji 80-letnici: »Moja zahvala gre Bogu in pa božji ter naši dobri materi Mariji, ki me je zmeraj varovala, da sem dočakal svojih 80 let. Torej, Bogu hvala!«

Dobremu Otu Gluku slovenska katoliška misija v Veliki Britaniji in vsi rojaki, ki Ota poznamo, ob častitljivem jubileju čestitamo in mu želimo polno božjega blagoslova in varstva božje matere Marije.

S. C.

Stanislav Hauptman (1936–2006) je odšel v večnost

Stanko, ki je živel v južnem Ruislipu (v delu zahodnega Veliškega Londona – Greater London) je odšel v večnost po sicer kratkotrajni, a neozdravljivi bolezni raka, 17. januarja, v bolnišnici v Hillingdonu. Od njega smo se poslovili v torek, 31. januarja, z bogoslužjem v anglo-katoliški Marijini cerkvi v Ruislipu in ga pospremili na pokopališče v bližnji Northwood. Na grobu je slovenski župnik s skupino rojakov že potem, ko so se vsi ostali razšli, opravil molitve v slovenskem jeziku in

Pokojni Stanko Hauptman

blagoslovil Stankov grob po slovenskem katoliškem obredniku.

V bolnišnici (Hillingdon Hospital) mu je v navzočnosti njegovih domačih, žene Janet in hčerke Sonje ter njegovih iz Slovenije (brata, sestre in nečakinje), tako rekoč umirajočemu slovenski župnik Cikanek podelil zakramente in mu na koncu dal še papeški odpustek.

Stanko Hauptman je bil rojen v Bukovici v župniji Šmartno pri Litiji 25. aprila 1936. Da se je znebil vojaške službe v mornarici, ki je takrat trajala tri leta, je tik pred vpoklicem služenja vojaškega roka pobegnil čez mejo in odšel v Avstralijo, kjer je v Melbournu delal v neki ladjedelnici. To je bilo verjetno v drugi polovici 50-ih let.

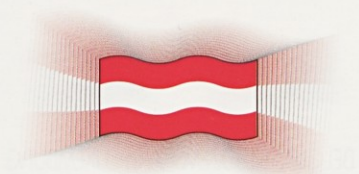
Leta 1964 pa se je menda naveličal Avstralije in se podal nazaj v Evropo, kjer je v Londonu pri znani firmi »Lucas/CAV« dobil zaposlitev vse do upokojitve leta 1998. Leta 1972 se je poročil z Angležinjo Janet in si ustanovil svoj dom z družino. Hčerka Sonja se jima je rodila leta 1973 in sin Ivan leta 1975. Njegovi priljubljeni hobiji so bili šah, kolesarjenje in delo na vrtu. Vedno smo imeli vtis, ker tako zelo od blizu razmer nismo poz-

nali, da so bili Hauptmanovi tam na robu Londona več ali manj kar srečna družina.

Pred leti se je Stanko rad družil z rojaki, ki prihajajo k slovenskemu bogoslužju v kapeli »Našega doma« v Londonu. Pred kakimi desetimi leti pa je odpovedal naročnino na Našo luč, ki jo je prej desetletja prejemal in ni več prihajal k slovenski maši v »Naš dom«, pač pa se je redno udeleževal prireditvev Britansko-slovenskega društva, kar je tudi javno povedala hčerka Sonja pri bogoslužju v anglo-katoliški cerkvi na dan njegovega pogreba.

Slovenska katoliška misija in rojaki, ki smo Stanka poznali kot dobrega in ljubeznivega človeka, izrekamo sožalje njegovi ženi Janet z družino ter vsem njegovim prijateljem in sorodnikom v Sloveniji.

C. S.

A V S T R I J A

DUNAJ

Letos smo na Dunaju že zgodaj, 31. januarja, praznovali slovenski kulturni praznik, Prešernov dan.

Tokrat smo ga prvič doživeli v Slovenskem znanstvenem inštitutu. Povabljeni so bili trije slovenski pesniki. Niko Grafenauer, Maja Vidmar in Jože Snój so brali iz svojih pesniških zbirk. Potem so predstavili še delovanje Nove revije, ki je v času slovenskega osamosvajanja odigrala veliko kulturno-poli-

tično vlogo, saj je močno pomagala pri osveščanju naroda.

Slavnostno proslavo je še posebej popestrila tamburaška skupina Fermata, ki je zaigrala venček narodnih in nas popeljala tudi v svet svetovne zakladnice.

Ob kozarčku in domači zakuski smo se poveselili še pozno v noč.

1. in 2. januarja je našo skupnost obiskal pater Metod Ogorevc, frančiškan iz župnije Lemont v Združenih državah Amerike. Pater Metod je dolga leta vodil slovensko skupnost v Melbournu v Avstraliji. Ogleдал si je naš pastoralni center in se srečal z nekaterimi župnijskimi sodelavci. Pred odhodom v domovino si je še ogledal Dunaj. Posebej se je navdušil nad slovenskimi spomeniki, ki so posejani po mestu. Najbolj ga je očarala cerkev Sv. Duha, ki jo je pred sto leti zgradil naš arhitekt Jože Plečnik.

TL

Zbora Zvon in Groblje sta zapela skupaj.

našim rojakom v kneževini Luksemburg! Tam sicer doslej še nimam na seznamu kakšnega rednega naročnika. Sem pa prepričan, da se nam bo kmalu kdo pridružil. Škoda je namreč za slehernega rojaka, ki kaj da na mnogostransko narodno in vesoljno bogastvo, kakor nam ga vsak mesec približa tale mesečnik, če Naše luči ne prebira.

kapeli jezuitske cerkve, kjer ste se zbrali ob obisku vojaškega vikarja dr. Jožeta Pluta. Takrat se bomo tudi dogovorili, katera ura bo najbolj primerna v prihodnje. (Vsebina tega obvestila bo ob izidu tele Naše luči že za nami.) Gotovo bo to sobota pred slovenskimi mašami v Monsu (Bergenu), Charleroiju in v Bruslju, sedaj je to tretja v mesecu.

LUKSEMBURG – MONS – CHARLEROI – BRUSELJ

V soboto, 18. februarja, nameravam iti prvič maševat za naše rojake v Luksemburgu. Maša bo v

18. in 19. marca bo na vseh treh dosedanjih in tem novem kraju naših zbiranj k slovenskim mašam nekaj izrednega. Med nami bo pomožni mariborski škof dr. Anton Stres. Vsi bralci Naše luči, obvestite o tem vse naše rojake, saj takšen imeniten obisk, da pride med nas kateri slovenski škof, ni kaj pogost.

BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

Tokrat bodo našo stran krasile kar tri zastavice. Poseben pozdrav

BRUSELJ – EISDEN – HEERLERHEIDE

Iz Slovenije smo imeli v času okrog slovenskega kulturnega praznika zelo pomemben in imeniten obisk. Iz župnije Jarše pri Domžalah, kjer sem bil župnik pred odhodom v Belgijo, se je 3. februarja z avtobusom pripeljalo 41 članov »Kulturnega društva Groblje«. Moji bivši farani so me kar precej časa

KD Groblje pred evropskim parlamentom

Društvo Slomšek gosti KD Groblje.

spraševali, ali ne bi bilo možno organizirati, da bi prišli na obisk v Belgijo. Vztrajnost je rodila uspeh.

Ker slovenski duhovnik v bruseljskih »mlinih« ni nekakšna velika točka, sem jim svetoval, naj se obrnejo na evropsko poslanko dr. Romano Jordan-Cizelj, ki je doma v njihovi bližini na Rovah. Njihovi prošnjari je velikodušno ustregla.

V Bruslju smo najprej obiskali evropski parlament. To nam je omogočil urad omenjene poslanke. Po zanimivi predstavitvi delovanja ustanov Evropske zveze smo bili deležni tudi gostoljubja na odličnem kosilu v eni od imenitnih bruseljskih restavracij.

Ob 17. uri smo se z javnim prevozom pripeljali pred stavbo Slovenskega pastoralnega centra. Naša kapela je bila dodobra napolnjena z gosti iz Slovenije in rojaki iz Bruslja. Somaševal je tudi p. Franček Bertolini. Milo se je storilo slehernemu navzočemu, ko so se v prostrani kapeli in bližnjih stopniščih razlegli ubrani glasovi tega razmeroma zelo mladega pevskega zbora. Med pridigo smo nekoliko obujali nekatere lepe spomine v več kot petih letih mojega službo-

vanja med njimi. Vzpodbudil sem jih, da ob občudovanju arhitekturnih in drugih lepot ne smemo prezreti sledov in dokazov vernosti nekdanjih bruseljskih oz. belgijskih prebivalcev.

Po maši smo odšli peš do t. i. Slovenske hiše – na novo odprte slovenske restavracije na Ch. De Wavre 402. Zanimivo – prav ob tej priložnosti je bila restavracija prvič odprta z vsemi potrebnimi dovoljenji. Društvo Groblje je priredilo izredno lep enourni kulturni spored s petjem in kratkimi dramskimi vložki – skeči iz slovenske literature. Na obeh področjih so izjemni – prav vrhunski umetniki. Uživalo je uho, srce, pa tudi oko,

saj so ta zala dekleta in postavnice fantje nastopili v izredno lepih uniformah in igralskih kostumih. Pogled na občinstvo pa je bil porazen. Kljub mnogim razposlanim vabilom se je proslave udeležilo zelo malo ljudi, še manj kot prej pri maši. Še sreča, da je v našem domu (SPC) prav ta večer bruseljska sekcija stranke NSi imela svoj ustanovni sestanek in so se polnoštevilno udeležili Prešernove proslave.

Osebjestavracije je nastopajočec nagradilo z izbranimi slovenskimi jedili po zelo nizki promocijski ceni.

Naslednji dan so si naši gostje ogledali Bruselj pod vodstvom odličnega vodiča Stanija Revinška. Po ogledu pa se je ponovil spored prejšnjega dneva v Maasmehelenu. Tokrat je to bilo v cerkvi sv. Viliborda v Eisdenu Dorpu, kjer sem bil v letih 1999–2001 župnik tudi za Flamce. Tukaj se je k običajni župnijski maši zbralo tudi lepo število Slovencev. Veseli in počaščeni smo bili, da je tokrat bila med nami visoka predstavnica z veleposlaništva Republike Slovenije v Bruslju gospa svetovalka Vladka Pušenjak. Nastopajoči so spet očarali navzoče s petjem pri

KD Groblje podarja evropsko zastavo Društvu Slomšek.

maši in nato med koncertom kakor tudi z dramskimi vložki.

Po maši je »Slovensko katoliško pevsko-kulturno društvo Slomšek« v prostorih Slovenske katoliške misije v Eisdnu gostom postreglo z zares odlično večerjo. Še bi potekalo prijateljsko spoznavanje z domačini, ki so pripravili dobrote in stregli, pa so nas preganjala »pravila službe« avtobusnih soferjev.

V nedeljo so mnogi ugotovili, da je bila noč prekratka, ker je mladino težko spraviti k počitku. (Od pol treh do pol sedmih ni bilo bogve kaj spanja ...) Pa kaj, ko so nas že ob 8.30 pričakovali rojaki v 30 km oddaljenem Heerlenu na Nizozemskem. Naši pevci so se zbrali pred glavnim oltarjem lepe cerkve sv. Kornelija, domači pevski zbor Zvon in ostali verniki pa v ladji cerkve. Iz vzdušja med poslušalci se je čutilo, da so naši gostje bili prepričani, da so prišli med prave ljudi, ki spoštujejo in visoko cenijo vse, kar je lepega in še posebej lepega slovenskega. Tudi domači zbor Zvon je na koncu maše zapel pesem »Angel Gospodov«, ki jo je uglasbil njihov odlični zborovodja Toni Kropivšek. Pevci iz Grobelj so izpred oltarja prišli v cerkveno ladjo in z ramo ob rami, še bolje rečeno – s srcem ob srcu – pod vodstvom Tonija Kropivška mogočno zapeli »Marija skoz življenje«.

V dvorani, kjer ima vsako soboto zbor Zvon svoje vaje, je sledil »kraljevski« zajtrk ob medsebojnem spoznavanju. Zajtrk in še bogato napolnjena vrečka za na pot je bilo darilo nekaterih velikodušnih članov zbora v osebnem imenu ter drugih velikodušnih rojakov in prijateljev. Nekateri člani zbora Zvon so se spomnili, da so bili v Sloveniji večkrat bogato pogostočeni, pa so naše goste iz gos-

toljubne Slovenije v znamenje hvaležnosti in gostoljubnosti z veseljem povabili medse.

To je bil zares nepozaben sklep kratke turneje KD Groblje. Bog povrni vsem, ki ste pomagali pri organizaciji in izvedbi tako prijetnih in nadvse lepih dogodkov za letošnji slovenski kulturni praznik. Čeprav se je ideja za to porodila med slovenskim župnikom v Beneluxu in prijatelji iz župnije Jarše, je priprava in izvedba po oceni udeležениh odlično uspela.

Vem, da o tem ne bodo poročali naši mediji, ne bo se oglasila uradna poročevalka iz Bruslja, vendar nihče ne more reči, da verni Slovenci v Beneluxu spimo v skrbi za čast naše dežele in za sporočilo naše kulture ničesar ne storimo.

Društvo Groblje ni za svoje nastope prejelo niti najmanjšega honorarja (kakor pred dvema letoma slavni slovenski kulturnik za manj kot enourno recitiranje slovenskega literarnega dela, kateremu niti slučajno on ni avtor, ki je zahteval več kot npr. en preprost delavec v domovini zasluži cel mesec). Nekateri pač slovensko kulturo »dragoceno« prodajajo, mnogim pa je njihovemu srcu nadvse draga ... Bog vas živi, rojaki, ki spoštujete dragoceno naših duhovnih in kulturnih dobrin!

Lojze Rajk iz Beneluksa

Poslovili smo se

Prvega januarja je v bolnišnici v Genku umrla AMALIJA DROLETZ, rojena leta 1921 v Lintfortu v Avstriji. Rada je brala Našo luč, prihajala k slovenskim mašam in drugim slovenskim prireditvam ter bila članica Društva Slomšek. – Tale pogreb sem v cerkvi sv. Barbare smel opraviti sam dvojezično – za kar ima v skladu s škofij-

Pokojna Amalia Droletz

Pokojna Terezija Volavšek

Pokojna Marta Gajšek

skim pravilnikom pravico zahtevati družina vsakega pokojnega. Naš pastoralni center v Bruslju je dobil nekaj zelo lepih kosov pohištva iz njene zapuščine.

19. januarja je v domu počitka v Eisdenu Dorpu umrla TEREZIJA VOLAVŠEK, vdova po Alojzu Merharju, rojena 1914 v Homberg-Niederheimu. Bila je članica društva sv. Barbara in Slomšek in rada prihajala k slovenskim prireditvam.

19. januarja je umrla v bolnišnici v Genku MARTA GAJŠEK, vdova po Štefanu Roglju, r. 1914 v Prozinu pri Teharjah. Na njeni spominski podobici je zapisano: »Življenje nam je dano, da Boga iščemo, smrt, da ga najdemo, večnost, da ga imamo.« O svojem življenju nam je veliko poučnega povedala v svoji zgodbi, opisani v Naši luči oktobra 2004. Hvaležni smo ji za njeno vsakdanjo molitev, o kateri mi je pogosto pripovedovala. Nepozabna pa nam ostaja zaradi svojega dobrega sina Viliija, ki že več desetletij tako požrtvovalno vodi slovenski pevski zbor Slomšek. Zbor je zares lepo obogatil poslovilno mašo v cerkvi sv. Barbare.

Bila je članica društva Slomšek. SKM v Eisdenu in SPC v Bruslju imata nekaj lepih kosov njenega vedno tako lepo negovanega pohištva.

Počivajte v miru!

Eisdenu – govor predsednika društva Slomšek na pogrebu Marte Gajšek

Draga nam gospa Marta Gajšek
V imenu Slovenskega društva "Slomšek" in naše skupnosti Vas pozdravljamo na vaši zadnji poti.

Ostali nam boste v spominu kot ljubezniva mama, stara mama, teta

in zavedna Slovenka, ki je dobro skrbela za družino in od zibelke našega društva bila ena tistih mamic, ki ste nam dali dobrega sina Viliija, ki je že desetletja vodja našega zbora Slomšek.

Še preden je nastalo naše društvo, ste z možem Štefanom z velikim navdušenjem podpirali slovensko skupnost.

Izreden je bil vaš pogum, ko ste izgubili vašega moža, ki je vodil pevske zборе v Waterscheiju, Winterslagu in Eisdenu. Imeli ste čut za vse, kar je slovensko in vedeli ste, da naša skupnost potrebuje takega človeka, kot je bil Štefan. On je živel za našo skupnost, vi ste ga podpirali do zadnjega.

Po veliko prezgodnji Štefanovi smrti se niste zakopali v samoto, ampak ste še bolj tesno sodelovali. Od leta 1963 naprej ste bili kot tajnica v odboru, kasneje blagajničarka društva Slomšek. Skupaj z gospo Globevnikovo ste več desetletij pobirali dobitke za tombolo, ki so na naših prireditvah mnogo ljudi osrečili in zelo pomagali našemu finančnemu stanju.

Dokler ste mogli, ste bili navzoči na naših prireditvah, pomagali ste, kjerkoli je bilo potrebno. Več let ste obiskovali bolne in ostarele Slovence in nobena pot ali delo ni bilo plačano.

Ko je leta 1972 nastala folklorna skupina »Vesela mladina«, ste jo vse od začetka podpirali, posojali ste jim narodne noše, bili več let kuharica na taborjenjih mladih z g. Žakljem v Ardenih, varuška in teta za našo mladino.

S svojo mirnostjo in ljubeznijo do narave in živali ste nam dajali zgled, kako pošten človek lahko

uživa tudi v preprostih stvareh, ki nam jih je Bog podaril in kako se mora človek obnašati v skupnosti.

Zadnjih 15 let ste živeli bolj v miru na Berkenlanu, z velikim veseljem ste sprejemali obiske in jih lepo pogostili. Vaš vrt je bil do zadnjega, do vaše bolezni, kakor šopek - čudovito obdelan, poln krasnega cvetja, saj v celi oklici ni bilo lepšega.

Kar se rodi na sveti, le kratek traja čas. Slovo se mora vzeti, ločiti se od nas. O, grenka je ločitev, ki jo zahteva smrt, a sladka bo združitev, ko rajski vrt vam bo odprt.

Hvala Vam, gospa Marta

PARIZ

22. januarja smo imeli v Chatillonu celodnevno srečanje; začetek z mašo, ki jo je daroval župnik Kamin. Minilo je eno leto, ko je bil uradno imenovan za župnika v Chatillonu, in naša župnija potrjena za nadaljnji obstoj pod nanterško škofijo. Ob tej priložnosti se je gospod Mevlja v imenu skupnosti zahvalil Kaminu za ves njegov trud med nami.

Na začetku sv. maše smo tudi razmišljali o poslanstvu duhovnika med nami s pomočjo misli, povzetih iz spisov sv. Terezije, ki je zavetnica naše kapele. Sv. Terezija nam takole priporoča: »Pomagajte svojim duhovnikom pri opravljanju njihovih nalog. Potrebni so vašega sodelovanja, vaših vzpodbud, vaše

Zahvala Cirilu Guštinu in soprogi v Parizu

vdanosti v različnih oblikah ... Vsi radi pozabljamo, da je duhovnik božji predstavnik na zemlji, ki posvečuje hostijo in odpušča grehe ...» Molili smo za vse naše duhovnike, njihove starše in za duhovniške poklice.

Na koncu maše je župnik Kamin po cerkvenih pravilih potrdil novega člana župnijskega sveta, profesorja Cirila Valanta in tako osvežil naše vrste. Predstavil je tudi Kristino Žitnik Hero, skupno svetovalko slovenskega nacionalnega pastoralnega sveta za Francijo.

Po maši smo se v prijetnem vzdušju okrepčali pri skupnem kosilu. Za posledek so bile pogače treh kraljev, kot je v Franciji navada. Tako je marsikdo postal kronan kralj ali kraljica (vsaj za en dan), najmlajši med njimi je bil prvi Valantov vnuk Matjaž.

Župnik Kamin se je zahvalil Guštinu, dolgoletnemu blagajniku misije in njegovi soprogi. Ciril GUŠTIN je gotovo eden najstarejših in najzvestejših sodelavcev v misiji. Zelo smo veseli, da bogati našo skupnost z izkušnjami zrelih let. Ganljivo nam je zapel priljubljeno pesem "En starček je živel". Tončka in Rezika pa sta nam zapeli

par ljudskih prekmurskih pesmi, tako da ljudsko izročilo ostaja živo še naprej.

Sledila je seja župnijskega sveta. V prvem delu seje smo se pogovorili s predsednico Društva Slovencev v Parizu, Evo Sutlič in zasnovali osnovni program za medsebojno sodelovanje.

Med nami je bila tudi Kristina Žitnik Hero, profesorica slovenščine v Merlebachu, 23 - letna sodelavka in tajnica župnika Kamina, s katero smo izmenjali mnenja in razne izkušnje, med drugim pristop in sodelovanje mladine v slovenskih skupnostih. Potrebno je, da razmislimo, kje so

bili v preteklosti vzroki za odtujitev mladine. V naši potrošniški družbi so skupne vrednote in cilji, razne kreativne dejavnosti, krožki, glasba, duhovna srečanja in pogovori gotovo neprecenljiva vrednost za obogatitev vsakdanjega življenja mlajših in starejših, so osnovni dejavniki za rast vsake skupnosti, tudi družinske. Pogovorili smo se o različnih načinih izmenjave s skupnostjo v Merlebachu. Vsi smo bili navdušeni ob novih možnostih medsebojnih pobud, zgledov in skupnih alternativ. Edini smo si bili v želji po medsebojnem sodelovanju, ki nam bo pomagalo dozoriti v odgovornega krščanskega človeka, ki bo dosleden tudi v svojih dejanjih. Le tako bo lahko naše življenje (in staranje) obdarovano z optimistično in pokončno človeško držo. Kot mi je rekla oni dan neka gospa: »Ne moreš nuditi drugim tistega, česar sam nimaš.«

Razšli smo se pozno zvečer z mislijo, da smo preživeli nekaj prijetnih skupnih ur, ki niso bile izguba časa, ampak medsebojna obogatitev. Seveda je bilo dejstvo, da je trenutno naša skupnost skoraj brez sodelovanja mladih prikrajšana za marsikaj, prisotno in boleče. Vendar nas je prepričanje, da so izzivi časa,

Enodnevní pariški kralji in kraljice

ki nas kličejo v našem izseljenskem življenju, morda drugačni, kot smo mislili, napolnilo z novimi močmi.

Ana Vičič S.

FREYMING – MERLEBACH

Kakor jutranja zarja se nam je prikazalo NOVO LETO 2006, čeprav se nam misli še vedno vračajo na lepo preživete božične dni. Skrivnost svetega večera smo pri Slovenski misiji v Merlebachu doživeli z globoko srečo, obdarjeno z božjim blagoslovom. Rojstvo ODREŠENIKA SVETA, žarek svete vere in ljubezni. Saj je prav sveti večer tisti, ki ob pesmi "Sveta noč, blažena noč" zdrami vsakega k božični radosti in veselju ter še najbolj obupana in žalostna srca napolni z upanjem in tiho srečo.

Pri polnočnici smo zares doživeli blagoslov domačnosti slovenskega naroda, saj je celo jaslice krasila smrekica, ki je pognala iz korenika na Veliki planini v Sloveniji. Za vse to je poskrbel župnik KAMIN in mislil že v mesecu septembru, ko se je mudil v Sloveniji, na to lepoto, ki bo dodala simbol jasicam. Počutili smo se zares kot otroci na sveti večer ob domačem ognjišču otroštva.

Hitro smo odštevali dni leta 2006, in 8. januarja smo se že srečali pri skupnem kosilu. Pri sveti maši smo se duhovno okrepčali, nato pa pri skupnem obedu, ki so ga naše kuharice izvrstno pripravile.

Po dvorani so še vedno krožile želje za vse dobro v letu, ki smo ga začeli. Vsak prisotni je bil deležen koledarja naših srečanj leta 2006, ki bo služil vsakemu in pomagal odstraniti pozabo.

Jutranji pozdrav gospe Deželakove

Gost tega prvega srečanja je bil župnik WILLINGER iz župnije Freyming-Merlebach, saj je tudi naš duhovni oče ob vsaki odsotnosti župnika KAMINA, ki je zadnje čase pogosto primoran deliti svoje duhovniško poslanstvo med Katoliško misijo Freyming-Merlebach in Parizom.

Gospod WILLINGER z veseljem pristopi k oltarju v naši kapeli. Njegovo občudovanje mozaika je veliko. S pozornostjo se premikajo njegovi pogledi od stene do stene, ki vsaka svojstveno predstavlja iz nešteti majhnih kamenčkov prikazan sveti evangelij.

Mozaik je zelo redka umetnost našega okraja, zato naša kapela slovi že daleč naokrog, pa tudi nam, ki smo zvesti katoliški misiji, je v velik ponos.

Župnik WILLINGER se je počutil med nami prijetno in domače. Da je bilo vzdušje še prijetnejše, nam je KAMIN zaigral na lajno nekaj prijetnih melodij in s pesmijo smo zaključili naše prvo srečanje tega leta.

Jožica CURK

HOMBOURG-HAUT

Pod srednjeveškim mestom Hombourg-Haut je društvo JADRAN priredilo svoj letni družinski večer. Društvo šteje še danes 430 članov. Desetina le-teh pa sestavljajo mešani pevski zbor, ki že 40 let prepeva in širi slovensko kulturo med rojaki v Loreni in na številnih kulturnih in dobrodelnih prireditvah, kakor tudi na romanju 1. maja v Habsterdicku in ob božiču v naši slovenski kapeli. Ansambel KRJAVELJ iz domovine pa jih je uvedel v leto, v katerem bodo obhajali tudi 40. obletnico obstoja. Navzočih na tem večeru 28. januarja je bilo čez 500, med katerimi je bila dobra tretjina slovenskega izvora. Društvu že 31. leto predseduje Jože ZDRAVIČ, čigar ustanovni član je bil tudi on. Čestitke ob lepi obletnici in bogato sodelovanje še v bodoče.

AUMETZ

V Aumetzu blizu luksemburške meje živi in ustvarja društvo ATSO. Zanj je značilen moški in ženski pevski zbor, idrijsko klekljanje, slovenska šola. Na področju železove rude so že od nekdaj poskrbeli, da se je širila pevska kultura tja do osrčja mesta Luksemburga, v katerem uspešno nastopajo. Mesto Aumetz je pobrateno z mestom Idrijo. Dolgoletna medsebojna srečanja prinašajo vidne sadove. 6. maja pa bo to društvo praznovalo tudi svojo okroglo 80. obletnico. Ob 10h se bomo zahvalili pri sv. maši za vse prejete dobrrote v preteklosti, popoldan pa bomo s sedmimi pevskega zbori Evrope slovesno obeležili zgodovinski obstoj tega najstarejšega društva v tem delu Francije. 29. januarja se je zbralo

na občnem zboru 44 ljudi. Članov pa je nekaj čez 200.

SALLAUMINES

Čisto na severu Francije in kake 4 km od Méricourta, kjer imamo redno mesečno slovensko mašo, leži rudarsko mesto Sallaumines. V teh nekdanjih rudniških krajih so v globoki pristnosti in velikem prijateljskem duhu živeli in še živijo slovenske družine. Ko pridete in vstopite v njihove domove, se besede "dober kot kruh" poosebijo in stik z njimi je neprecenljivo človeško bogastvo. Ta duh spoštovanja in velike odprtosti se je odražal tudi na sobotnem srečanju, 21. januarja, društva PLANIKA, kjer se je zbralo 338 ljudi, med katerimi je bila skoraj polovica slovenskega izvora, več kot tretjina Poljakov, ki so številni na teh predelih in desetina ostalih domačinov. K lepemu vzdušju je prispeval ansambel "SIJAJ" iz Sevnice. Odkril je nove obraze in z njimi nova poglavja bogate preteklosti, ki so se odpirala pred mano z željo, da se ponovno srečamo, ko bo le mogoče, pri evharistični daritvi v Méricourtu ali ob družabnem srečanju.

Jože Kamin

Sv. krst je prejel Maximilijan.

Puščavnika, ki sicer goduje 17. januarja. Ljudje njemu v čast v cerkev prinesejo krače in druge mesne izdelke, župnik Dori jih blagoslovi, po maši pa jih skupaj zaužijejo. To navado je vpeljal predsednik ŽPS Anton Bačovnik, ker tudi sam ta dan goduje, in se je lepo prijela. Pa tudi v cerkvi je oltar posvečen sv. Antonu, h kateremu se vedno zateka veliko ljudi, tam molijo, prižigajo sveče ...

Počitnice na Rogli

V letošnjih zimskih počitnicah, v tednu od 28. januarja do 5. februarja, so mladi in mlade slovenske družine z otroki iz Berlina letovali na Rogli, kjer jim je župnik Dori s pomočjo Maksa Brečka, direktorja

UNIOR TURIZMA iz Zreč, organiziral ugodno bivanje. Na Rogli jih je bilo preko 30, od najmlajših do najstarejših, ki so uživali na belih poljanah, se smučali, sankali – skratka, uživali prave zimske radosti!

V petek, 3. februarja, pa so v novi telovadnici v Šoštanjju odigrali tradicionalni nogometni turnir, ki ga organizirajo vsako leto izmenjaje s Klubom 81 Šmartno ob Paki – enkrat je v Berlinu, drugič v Sloveniji. Gonilni sili tega srečanja sta župan Lojze Podgoršek in Dori, oba velika nogometna navdušenca.

V Berlinu v okviru SIEMENSA že dve leti deluje rekreacijsko društvo

BERLIN

Krače za sv. Antona

V soboto, 21. januarja, so v slovenski katoliški skupnosti v Berlinu praznovali praznik sv. Antona

Nogometno društvo SKV Berlin

SKV BERLIN (Slowenische katholische Verein), kjer merijo svoje moči mladi Slovenci, pa tudi Nemci, ki z veseljem prihajajo na tekme, na druženja. Predsednik društva je Karli Božič starejši, direktor Franc Brodar, predsednik Borut Blatnik, generalni pokrovitelj pa Dori, ki pravi, da so vrata odprta vsakomur. Povezujejo predvsem mlade, radi pa se jim pridružijo tudi starejši.

M. Mošnik

ESSEN

V nedeljo, 5. februarja, smo v Essnu praznovali slovenski kulturni dan. Že ob 9.30 se je k maši zbralo lepo število rojakov. Pripeljali so se iz skoraj vseh podružnic naše velike župnije. Tudi s področja ukinjene kölnske slovenske župnije.

Po maši smo imeli lepo prireditev, kjer je bilo navzočih več kot sto rojakov. Kulturni program so izvedli pevci „Slovenskega cveta“, ki so peli med recitacijo Prešernovih Sonetov nesreče, te so izvrstno prebrali prof. Dušan Čegovnik, gospa Štefka Pirc in gospod Andrej Valand. Smisel vsakega soneta je na kratko razložil diakon Stanko. Mladinska folklorna skupina es-

Geza Geber že štirideset let opravlja službo cerkovnika in organista pri slovenskem bogoslužju v Essnu.

senskega slovenskega društva „Bled“ nam je zaplesala nekaj slovenskih narodnih plesov. Tako velike udeležbe nastopajočih Essen ni doživel dolga leta. Prav lepa hvala vsem sodelujočim. Vsi navzoči se vam zahvaljujejo za prebrano in zapeto domačo besedo. Enako tudi mladim za lepo zaplesane slovenske narodne plesse.

Posebnost letošnjega praznika kulture pa je bilo odlikovanje ljubljanskega nadškofa msgr. Alojza Urana našegu organistu Gezi Gebru, ki je pred kratkim dopolnil petinsedemdeseto leto življenja. Gospod Geber je po rodu banatski Madžar in že štirideset let nedeljo za nedeljo opravlja službo cerkovnika

in organista pri slovenskem bogoslužju v Essnu. Prav tako je nadškof A. Uran odlikoval domačega zakristana Hermanna-Josefa Wayersa, ki nam služi že petinštirideset let. Prav dobro se spominja začetka naše župnije, še posebno prvega župnika v Essnu gospoda msgr. dr. Janeza Zdešarja. Polnih dvajset let je pomagal pokojnemu gospodu Ivanu Ifku. Kljub starosti je še vedno vsako nedeljo med prvimi v cerkvi.

Zdi se mi hvalevredno za obe odlikovanji. Saj se kaj rado zgodi, da spregledamo tudi v Cerkvi, če smem zapisati, „malih služabnikov“, ki jih sila težko pogrešamo pri bogoslužju. Obema iskrene čestitke ob prejemu odlikovanja. Bog naj jima povrne in daje svoj blagoslov, je zapisal slovenski metropolit Alojz Uran. Tudi gospodu nadškofu za odlikovanje prisrčna hvala.

V Essnu je praznovala svoj 82. rojstni dan gospa Pavla Wolfš. Ne bi mogli prešteti, koliko hlebov je spekla za našo skupnost, pa tudi za društvo „Bled“. Ne samo hlebi, ampak njene prave slovenske potice so izredna poslastica. Je tudi izvrstna družabnica in prav rada

Slovenski rojaki na praznovanju kulturnega dneva v Essnu

Pesem za 82. rojstni dan Pavle Wolfs

zapoje. Gospa Pavla, Bog vas živi zdravo in čilo, saj vas skupnost v Essnu neizmerno potrebuje.

Wetter. Tu je v mesecu februarju obhajal okrogli rojstni dan gospod Jože Grm. Rodil se je pred sedemdesetimi leti na Raki v bližini kartuzijanskega samostana Pletterje. V Wetter je prišel že davnega leta 1959. Je zvesti in redni član slovenske skupnosti v Wetteru. Skupnost v Wetteru je izredno povezana in se zbira kar dvakrat na mesec, in sicer prvo nedeljo v Castop-Rauxlu in zadnjo soboto v mesecu v Wetteru. In kar ni si mogoče misliti, da bi našega Jožeta ne bilo med rojaki. Gospod Jože, naj te ljubi in dobri Bog ohranja či-

lega in zdravega. Moramo pa se ti zahvaliti še za pomoč, ki jo nudiš z raznimi nakupi in obiski bolni gospe Kristini Ban iz Hagna. Tudi tebi veljajo Jezusove besede: „Kar koli ste dobrega storili mojim najmanjšim bratom in sestram, ste meni storili.“

Alsdorf. Tu se je v mesecu decembru srečala z abrahamom gospa Slavka Rakun. Z možem Alojzom sta si tu zgradila lep domek. Sin Thomas pa pridno študira v Essnu. Vsem želimo veliko božjega blagoslova. Posebno še tebi, Slavka, ki kot medicinska sestra oskrbuješ bolnike na aachenski kliniki.

Diakon Stanko Čeplak

Alojz Rakun je praznoval 70 let.

Slavka Rakun je praznovala 50 let.

Hermann Josef Weyers, cerkovnik župnije sv. Janeza Krstnika

Štefka Pirc, 50-letnica

FRANKFURT

Včasih se zgodi tudi kakšna nerodnost. Tako je v zadnji številki zaradi take nerodnosti izpadlo že napisano poročilo za našo župnijo. Naj bo na vrsti tokrat.

Miklavž je držal besedo in po krajšem počitku po obisku v Frankfurtu za 4. adventno nedeljo obiskal tudi skupnosti v Darmstadtu in Mainzu (sliki smo že videli v prejšnji številki Naše luči).

Kaj se je dogajalo v novembru in decembru ...

Sredi novembra je bila letna konferenca tujskih duhovnikov v škofiji Fulda, konec novembra je bilo podobno srečanje v Limburgu (letna konferenca je običajno v maju), v začetku decembra pa v Mainzu. Vseh treh se je udeležil tudi slovenski duhovnik, vmes pa še dvo-dnevne srečanja dekanije Frankfurt-jug. Težave so v vseh treh škofijah podobne: gospodarska slika se odraža tudi na verskem področju, še bolj pa pesti število vernikov in število duhovnikov. Na drugi strani pa tudi škofje matičnih dežel ne pošiljajo več svojih duhovnikov za svojimi ljudmi (to je vidno zlasti pri Italijanih, Špancih in Portugalcih). Marsikatera nemška župnija bo ukinjena ali pridružena drugi, tudi nekatere cerkve bodo bodisi porušene bodisi predelane in zmanjšane, župnijski prostori prodani ali oddani v najem in podobno. Podobno se dogaja tudi v župnijami ali misijami katoličanov drugačnega maternega jezika, zlasti v škofijah Mainz in Limburg. Kar nekaj jih je že bilo ali pa še bo ukinjenih in združenih v eno ali dve, zlasti v primerih, ko jih je v isti škofiji za neko narodnostno skupnost več. Drugo pomembno vprašanje za misije pa je, da bi

imele usposobljenih nekaj ljudi, ki bi lahko prevzeli tudi vodenje takih misij ali župnij, ko ne bodo imele več stalnega duhovnika. Drugače povedano, mlajši iz takih misij naj bi se odločali tudi za študij pastoralnih referentov in asistentov. S takšnimi in podobnimi stvarmi se je potrebno in se bo potrebno vedno bolj soočiti.

in januarju ...

Kot že vrsto let smo se tudi letos zbrali kar v lepem številu (70) v Ilbenstadtu pri Friedbergu. To je bilo v nedeljo, 22. januarja, ko goduje diakon sv. Vincencij. Z mašo in božičnimi pesmimi smo počastili Gospodov dan. Tudi tokrat nas je z igranjem in petjem podpiral g. Vinko Kraljič, ki je ta dan godoval. Prav lepo smo preživeli tudi nekaj ur v dvorani pod vrtcem. Kar nekaj tistih, ki so v decembru in januarju praznovali rojstni dan, je prišlo, a žal ne na vrsto, da bi nas lahko pogostili s pijačo. Za njo je poskrbela gospa Marija Majer, za pršut pa gospa Bernarda Rosenstein; kruh smo tudi imeli, za pecivo so po običaju poskrbele gospodinje in tako nam je bilo prijetno in lepo.

Prešernova proslava ...

Prva nedelja v februarju je že vrsto let namenjena slovesnosti ob slovenskem kulturnem dnevu. Letos je to bilo 5. februarja. V gosteh smo imeli ženski pevski zbor iz Oplotnice, ki je pel tako pri maši kakor pri proslavi. Prišli so že v soboto zjutraj. Po zajtrku, ki so ga pripravili nekateri farani, so si gostje ogledale Frankfurt in njegovo letališče. Popoldne so jih družine, ki so jih sprejele na prenočišče, odpeljale na svoje domove; nekaj jih je ostalo v Frankfurtu, drugi so se odpeljali v Gießen, kjer sta poskrbela za prenočišče pri naših družinah Kvasova dva. Za proslavo je učiteljica Natalija Robnik pripravila učence slovenskega dopolnilnega pouka za nastop z recitacijami, žene in dekleta iz Oplotnice pa so seveda zapele nekaj pesmi. Na začetku pa je župnik nagovoril zbrane (preko sto se nas je zbralo):

»Kaj naj bi spregovoril ob tem praznovanju slovenske kulture; o Prešernu ali o Gregorčiču ali pa o čem drugem? Letos obhajamo 100-letnico smrti 'goriškega slavčka', kakor imenujemo Simona

V Ilbenstadtu je Helena očitno premagala Florjana.

Ženski pevski zbor iz Oplotnice poje na prireditvi za slovenski kulturni praznik v Frankfurtu.

Gregorčiča, prav gotovo tudi zaradi njegovih mnogih domoljubnih pesmi, ki so tudi ponarodele. V začetku januarja sem bil pri nekem skladatelju, ki bo uglasbil kar nekaj njegovih še neuglasbenih pesmi za jensko slovesnost ob tej obletnici.

Utrnila se mi je tudi neka misel, kaj naj bi bila rdeča nit tega nagovora. Pred dnevi pa sem dobil v roke pisanje enega od kolegov, ki je za praznik slovenske kulture zapisal podobne misli, za katere sem se odločal tudi jaz.

Saj poznate tisto reklo ali pregovor: 'Preklinja kot furman'. Furmani so vozili od Jadranskega morja v notranjost, ne samo slovenskega ozemlja, ampak še dlje, in seveda nazaj s težkimi in močnimi parizarji (lesenimi vozovi). Skoraj gotovo ste brali povesti Janeza Jalna Vozarji. In pri takih vožnjah so si očitno pomagali ne samo z močnimi konji, ampak tudi s kletvicami in preklinjanjem. Sicer pa smo verjetno mi nekoliko starejši tudi že slišali takšno ali podobno utemeljevanje ne samo bolj ostrega in robatega govorjenja, ampak tudi preklinjanja, 'češ ko sem zakričal,

ko sem pa zaklel, so pa konji (so pa voli) le potegnili voz iz blata'. Današnji furmani imajo drugačne parizarje in drugačne konje, ki jih ni potrebno ravno pri vsaki gostilni odpočiti ali pa prepregati s svežimi. Kot včasih lahko vidimo v kakšni reportaži, popustijo tudi 'vajeti', noge pa položijo zraven njih in lepo prebirajo knjige in časopise (torej se tudi kulturno udeležujejo), mimogrede pa pogledajo tudi predse na cesto. Se pa zgodi, da jih drugi furman z nekoliko drugačno konjsko vprego tudi prehitijo, zraven pa za spomin še posname

to prehitovanje in s kulturo ukvarjajočega se furmana na filmsko kamero. Preprosto in niti ne pregrobo bi rekli, 'zdaj je pa hudič tu'. Kajti na prvem prostoru za takšne parizarje in vprege bo treba ustaviti, konje nekoliko ohladiti, pa tudi furmana nekoliko umiriti in ohladiti zaradi prevelikega navdušenja za branje. Ob taki priložnosti se bo namreč moral potipati tudi po mošnjičku in goldinarjih, krajcarjih ali kakor koli se že te stvarce v taki posodi danes imenujejo. Kakšne besede, v kakšnem zaporedju in s kakšno hitrostjo pa prihajajo iz furmanskih ust, kamera običajno ne pove. Skoraj gotovo so usklajene z zgoraj navedenim pregovorom in upam si trditi, da tudi v raznih jezikih, morda še najmanj v maternem. Tudi v slovenskem? Skoraj gotovo lahko pritrdimo temu, čeprav nekateri poznavalci slovenskega jezika zatrjujejo, da slovenski jezik in njegov slovar ne premoreta kaj dosti več kot kakšnega 'hudiča', kar je pa ostalih izrazov za takšno deklamiranje v uporabi, so bolj ali manj uvoženi iz italijanščine oziroma iz jugovzhodnega predela Evrope.

V pogovoru za neki tednik v Sloveniji so postavili strokovnjaki-

Tudi kateri izmed mlajših pride v Ilbenstadt (kot Florjan, Helena in dvakrat Gregor)

nji na področju medsebojnega sporazumevanja Ani Nuši Knežević vprašanje: Kaj vas pri vedenju Slovencev moti? In kaj je odgovorila?

'Kletvice. To je absolutno nekulturno vedenje, velika razvada! Ljudje se sploh ne zavedajo, kaj govorijo, ko omenjajo Boga in ob Bogu tudi glagol, saj veste, katerega mislim. Ali ko omenjajo kruh in glagol, ko omenjajo mamo z glagolom vred ... Predvsem me žalosti, da tako govori mladina. In žal ne morem reči, da tako govorijo samo fantje. Če bi ljudje samo pomislili, kaj rečejo, menim, da bi nehali s tem. Če se odločijo, se bodo odvadili. Nikoli ni prepozno.'

»Ni znal molitve žlahtnič trde glave, / ko te začetek, v kateri poje hvala / se nje, ki mati božja je postala, / kar znal, je vedno molil 'z misli prave.«

Tako je zapisal oni mož iz Vrbe na Gorenjskem v prvi kitici enega od svojih sonetov. Kaj pa 'žlahtnič' današnjega časa? Ne zna največkrat niti prvih besed Marijine molitve Ave Marija (Zdrava Marija), žebitati kozje in še kakšne druge molitvice, o, to pa ja!

To je pa že po nastopu in končani prireditvi.

Ko praznujemo dan slovenske kulture, nas to praznovanje na različne načine obvezuje, izziva in nagovarja. Sviri nas tudi pred nekulturno govorico. Najbrž ne bo nihče med nami dejal, da je preklinjanje in prostaško govorjenje čisto v redu, da ni nič nekulturnega, češ saj celo konji bolj poprimejo in potegnejo voz iz blata. Ali pa ga bodo tudi iz gnoja naše vsakdanje, tako nekulturne govorice?«

V lepem in prijetnem večeru je izzvenela ta proslava slovenskega kulturnega praznika, zlasti še z

gostjami, ki so se pa po deseti večerni uri odpravile proti Sloveniji. Kot je običaj, so zadnji (saj še vemo, kateri so to) pospravljali dvorano ter se šele v ponedeljek vračali domov.

Naj velja zahvala vsem, ki so pripravljali to prireditev, gostjam iz Slovenije, vsem družinam, ki so jih prenočile in poskrbele za njihovo prehrano in seveda vsem tistim članom župnijskega sveta, ki so prisrbeli večerjo in vse ostalo.

rojstni dnevi ...

Vsak mesec v naši župniji praznuje rojstni dan do 200 članov (seveda pa tudi god, čeprav mlajši žal niti ne vedo, kaj to pomeni). Med temi dvestotimi je bil in je v začetku decembra zaokrožil ravno na okroglih 60 let Franc Žmavc iz Frankfurta. Seveda je to praznoval z domačimi, pa še s kakšnim gostom zraven (sliko smo že videli). Nekoliko drugače sta praznovala svoj rojstni dan Ilonka in Jože Kvas iz Gießna. Konec januarja sta dopolnila 50 oziroma 60 let, to pa sta najprej praznovala doma v Sloveniji, nadaljevala pa tudi tu v Frankfurtu 5. februarja, ko smo

Med nastopom šolskih otrok za Prešernovo proslavo v Frankfurtu

Ilonka in Jože Kvas iz Gieβna sta tudi z nami praznovala svoj rojstni dan.

imeli praznovanje slovenskega kulturnega praznika. Vse sta pogostila s torto, pri pijači pa se jima je pridružil še Milan Podgornik (ki je dan prej tudi imel rojstni dan).

in smrt ...

Sredi januarja je prišlo sporočilo, ki ga je posredovala hčerka pokojne, da je zadnje dni decembra umrla Amalija Holy, z dekliškim priimkom Ule iz Schönecka. Stara je bila 76 let, doma pa je bila iz Lipsenj pri Grahovem na Notranjskem, kjer je bila v začetku januarja tega leta tudi pokopana. Naj uživa večni pokoj.

rem

HAMBURG

Prva sveta maša v Hamburgu je bila letos že na drugo navadno nedeljo. Ne samo pri sveti maši, temveč tudi v družabnih prostorih župnik Dori ni skrival veselja nad tako številčnim obiskom vernikov, ki so prisluhnili božji besedi in zbrano sodelovali pri sveti maši. Še posebej se je zopet zahvalil tudi za vse dobrote, saj si hamburška

Franc Gunzl (v sredini) slavi rojstni dan.

Slovenci v Hamburgu smo vedno veseli.

skupnost kar ne zna več predstavljati, da ne bi bile obilno porazdeljene po mizah. Vedno nekdo nekaj slavi in vesel je, če sme to deliti z rojaki, ki jih je v ta del Nemčije pripeljala ista usoda, ko so odšli »s trebuhom za kruhom« ali pa za boljšim zaslužkom. Mnoge izmed njih povezujejo lepa dolgoletna prijateljstva, nastajajo pa tudi nova s prihodom novih ali nekaj časa odsotnih rojakov pa tudi drugih narodnosti.

Seveda smo se po sveti maši spomnili vseh »kozorogov« ter z njimi ob domači torti in penečem vinu nazdravili. Zdravic, ki so sproščeno

zadonele iz vseh grl, ni bilo ne konca ne kraja. Tudi plesalci so zopet prišli na svoj račun ob tako lepem večeru.

Iz pogovora z nekdanjo učiteljico slovenskega dopolnilnega pouka, Moniko Pemič, smo zvedeli za težave pri vodenju vsakotedenske slovenske šole v Hamburgu, saj mora v ta namen prihajati učiteljica iz oddaljenega Berlina oziroma celo iz Stuttgarta, ker dosedanjim učiteljem ne podaljšujejo več honorarnih pogodb. Res je, da je z vedno starejšo populacijo slovenskih rojakov tudi vse manj otrok ali zainteresiranih za učenje slovenskega jezika.

Toda tudi v tem bi moral biti interes slovenskega ministrstva za šolstvo, da šteje vsak posameznik in da je resničen uspeh le-tega odvisen od redno podanih ur učiteljev dopolnilnega pouka.

DD

INGOLSTADT

Kulturni praznik

V nedeljo, 5. februarja, smo v okviru naše župnije popoldne po maši v Nürnbergu in zvečer po maši še v Ingolstadtu imeli slovesnost ob slovenskem kulturnem prazniku. Pri nas je gostoval znani radijski voditelj na Radiu Ognjišče, že šest let najbolj priljubljen slovenski radijski voditelj in dobitnik šestih radijskih gongov, Jure Sešek. Nastopil je z monoigro o slovenskem narodnem junaku, z Levstikovim Martinom Krpanom. S svojim žlahtnim glasom, s pravšnjo postavo ter dobrim in zavzetim podajanjem je na obeh krajih navdušil naše rojake, ki so mu pozorno sledili. Tako bi lahko po doživetju Seškove predstave Martina Krpana rekli z besedami slovenskega pesnika in igralca Toneta Kuntnerja: »Ko

Novokrščenec Niko Barun

slišim ali doživim kaj takega, mnogo bolj vesel hodim po tem svetu.«

Krst

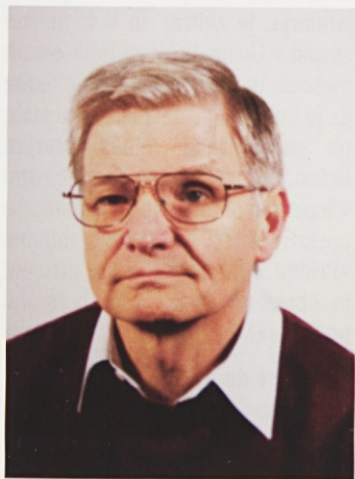
V soboto, 4. februarja, je v Ingolstadtu prejel zakrament svetega krsta Niko Barun. Krst je vselej velik dogodek za družino in za župnijsko občestvo. Tokrat sta kar dve župniji dobili novega župnijskega člana, in sicer hrvaška in slovenska župnija v Ingolstadtu. Pri krstni slovesnosti sta asistiral hrvaški in slovenski duhovnik. To je bil najprej dan zahvale za srečno rojstvo, dan veselja za dar življenja in bož-

jega otroštva ter dan molitve za otroka in njegovo družino. Po zakramentu svetega krsta veljajo tudi novokrščenca besede, ki jih je Bog Oče spregovoril nad Jezusom ob njegovem krstu v Jordanu: »Ti si moj ljubljeni otrok, nad teboj imam veselje.« In to je najlepša popotnica za Nikovo življenjsko pot. Staršem Karolini in Marinu ter starim staršem in sorodnikom prisrčno čestitamo za ta velik dogodek v njihovi družini.

Marjan Eržen je odšel iz naše srede

Krpan in nesrečni Brdavs

Pokojni Marjan Eržen

V sredo, 1. februarja, smo se v Erlangnu z žalno slovesnostjo in z mašo zadušnico poslovili od našega dragega rojaka Marjana Eržena. Marjan Eržen se je rodil 18. februarja 1944 kot četrti otrok v družini s petimi otroki. V vasi Gobovce v župniji Podbrezje je preživel svoje otroštvo, obiskoval osnovno šolo in odraščal. V kranjski Iskri se je izučil za strojnega strugarja. Z dvajsetimi leti je šel na sluzenje vojaškega roka, in sicer kot strojnik k mornarici. Leta 1969 je odšel prek svojega podjetja v Nemčijo; najprej v München in 1971 v Erlangen. 2001 se je predčasno upokojil in se preselil na otok Korčulo, kjer si je pripravil dom. Toda septembra 2003 si je zlomil ključno kost, zato se je vrnil na zdravljenje v Erlangen. Takrat pa so mu odkrili sladkorno bolezen in malo za tem še raka na jetrih. Kljub njegovi neuklonljivi volji in brezmejnemu optimizmu mu je bolezen črpala telesne moči, medtem ko je bil duševno skoraj do zadnjega izredno močan. Bolezen je zelo vdano prenašal. Lepo se je tudi sprivil z Bogom. V soboto, 7. januarja, je prejel zakrament bolniškega maziljenja in 11. januarja še sveto popotnico, sveto obhajilo. V nedeljo, 29. januarja, je zjutraj ob 9.45 mirno zaspal v Gospodu. V zadnjih osmih mesecih in posebej še zadnje tedne ga je ljubeče spremljala in mu stala ob strani žena Agnes. Marjan Eržen, oče treh sinov, nam bo ostal v lepem spominu. Od njega smo se poslovili v veri v Jezusovo obljubo: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11,28).

Vrnitev v domovino

Kar nekaj naših rojakov se je v minulem letu vrnilo nazaj v Slovenijo. Konec minulega leta se je iz Ingolstadta vrnil k svojim v

Odrancih Stanko Vučko. Njegova družina je živela doma. Zato je velikokrat ob koncu tedna in v drugih prostih dneh odhajal k njim domov in se potem spet vračal s težkim srcem nazaj na delo v Ingolstadt. Sedaj je, hvala Bogu, konec teh neprestanih voženj in stalnega odhajanja od doma. Želimo mu, da bi dolgo užival zasluženi pokoj in se dobro počutil doma med svojimi. Decembra sta za stalno odšla v Slovenijo tudi Tončka in Lojze Žinkovič. Ves čas svojega bivanja v Ingolstadtu sta bila povezana z našo slovensko župnijo. Rada sta sodelovala in pomagala pri raznih slovesnostih, posebej sta bila dejavna v tistih letih, ko sta vodila Slovenski center. Hvaležni smo jima za vse in jima želimo, da bi se prijetno počutila doma v Apačah. Upamo, da se bomo še kdaj srečali in se spominjali naših skupnih let.

Stanko G.

MÜNCHEN

V slovo

V 91. letu starosti je v torek, 3. maja, v Münchnu za vedno odšel gospod dr. Otto Likar. Po poklicu je bil gradbeni inženir in se je v naša sr-

ca vtisnil predvsem kot ustanovitelj denarnega sklada, ki ga je s svojo ženo Karlo ustanovil, da bi denarno podpiral slovenske študente, ki smo prišli študirat na Tehnično univerzo v München.

Gospod Likar je bil rojen 12. januarja leta 1915 v Števerjanu pri Gorici. Šolal se je v Ljubljani, kjer je leta 1938 diplomiral na gradbenem oddelku ljubljanske univerze. Po diplomi se je zaposlil v Ljubljani, a ga je podjetje, pri katerem je delal, zaradi njegovih izrednih sposobnosti kmalu poslalo v Berlin, da bi tam nadaljeval svoje delo. Svojo nadarjenost je želel izpopolnjevati s podiplomskim študijem in leta 1939 so mu odobrili štipendijo za študij na Tehnični visoki šoli v Berlinu. Vojni čas mu je prekrizal študijske načrte, tako da je študij nadaljeval v Münchnu, kjer je leta 1942 tudi doktoriral.

Čas po vojni je bil kot nalašč za gradbenika, saj je bila Nemčija, posebej vlemesta, zaradi posledic zračnih napadov več kot 50-odstotno porušena. Tako so bile delovne perspektive zelo dobre in vrnitev v Ljubljano se je zdela skoraj nemogoča. Leta 1958 je ustanovil lastno inženirsko pisarno za grad-

Petra pri slikanju kulise

beno statiko. Za najpomembnejše naročnike veljajo:

- Gradbena uprava v Münchnu, za katero je zgradil deset velikih šolskih kompleksov, bolnice, Inštitut Maxa Plancka za psihologijo, stanovanjske bloke ...
- Siemens AG, za katerega je gradil upravna poslopja, celo vrsto industrijskih zgradb od Beljaka do Nizozemske
- Cerkvena uprava, za katero je zgradil šest cerkva in vrsto upravnih poslopij, ter vrsta drugih.

Sodeloval je tudi pri izgradnji olimpijskega kompleksa, kjer so leta 1972 potekale zimske olimpijske igre v Münchnu.

Gospod Otto se je leta 1951 poročil s Karlo, rojeno Gmeiner. Njun zakon je žal ostal brez otrok, tako da sta se zakonca odločila, da svoje prihranke in bogato strokovno knjižnico podarita v sklad, ki bo podpiral študente tehničnih strok na Univerzi v Ljubljani. Sklad sta ustanovila leta 1996 in do sedaj je z njuno pomočjo prišlo v München študirat dvajset študentov. Vsi študentje so s študijsko izmenjavo pridobili bogate življenjske in strokovne izkušnje.

V srcu bomo gospoda Likarja ohranili kot velikega človeka in dobrotnika. Bog naj mu v nebesih stotero povrne.

Hvala gospod Otto. Vaši štipendisti
(povzeto tudi po življenjepisu
g. Otta Likarja)

STUTT GART

Doživeto srečanje cerkvenih pevskih zborov v Ulmu

V soboto, 4. februarja, je bilo v prostorih SKD Slovenija iz Ulma

Pevski zbor iz Augsburga in folklorna skupina voščijo slavljencu, župniku Romanu.

srečanje pevskih zborov. Udeležili so se ga Mešani cerkveni pevski zbor Obzorje iz Stuttgarta, pevski zbor iz Augsburga in zbor iz Ulma. Navzoči so bili tudi pevci iz Ravensburga in Kemptna. Srečanje je bilo namenjeno tudi praznovanju 50-letnice župnika iz Augsburga, gospoda Romana Kutina. Obenem je bila to tudi priprava na bližnji pevski seminar, ki bo potekal od 31. marca do 2. aprila v Nonenhornu pri Bodenskem jezeru. Vodil ga bo priznani skladatelj in dirigent, profesor Ivan Florjanc iz Slovenije. S to pobudo želimo pevcem dati novega navdušenja in zagona za petje v cerkvenem zboru.

Srečanja v Ulmu se je udeležilo skoraj sto ljudi, ki se že poznajo iz dveh zadnjih bibličnih seminarjev. Program srečanja je bil obsežen, saj se je vsak zbor predstavil z nekaj pesmimi, med drugim tudi s čestitko gospodu župniku Romanu Kutinu. Pomenljivo je o njegovem delu spregovoril sodelavec iz Ulma, prof. Marko Dvoržak. Poudaril je pozitivno vlogo medsebojnega sodelovanja in druženja ob pesmi in s tem ovrednotil vlogo dušnega

Roman je na praznovanju abrahama žarel od sreče in presenečenja.

Romanov svak Toni je na prazniku zapel tri operne arije.

pastirja, gospoda Romana Kutina, ki zna ljudi tako lepo povezovati. Za njim je spregovoril tudi msgr. Janez Pucelj, ki je naglasil pomen duhovnikovega dela za ljudi. Na srečanju sta bila tudi Romanova sorodnika, njegova sestra Olga z možem Tonijem, ki je slavljencu zapel tri lepe pesmi. Organizatorji srečanja so uprizorili tudi zanimiv kviz-igrico. Šlo je za sestavljenko z dvanajstimi vprašanji, iz katerih je prišla rešitev: Roman Abraham. Z žrebanjem so nato izbrali dvanajst srečnežev, ki bodo vsak mesec slavljencu morali izkazati drobno pozornost: povabiti ga na velikonočni zajtrk, na večerjo, z njim iti na sprehod, mu pisati kartico, oprati in očistiti njegov avto. Tako Roman abrahamovega leta ne bo pozabil.

Rojaki iz Ulma so med programom uprizorili kar tri originalne dramske prizore, s katerimi so navzoče spravili v smeh in dobro voljo. Za veselo razpoloženje je skrbel glasbena skupina iz Stuttgarta, duo Angel z gostoma, Martinom, ki je igral harmoniko in Zvonetom, ki je igral kitaro. Kar težko se je bilo raziti. Srečanje bo vsem udeležencem zagotovo še dolgo ostalo v lepem spominu.

Kulturni praznik in zanimiva gostja Anni Reinhardt

V nedeljo, 5. februarja, po maši je SKD Slovenija Stuttgart priredilo kulturni večer ob slovenskem kulturnem prazniku. Po pozdravnem govoru podpredsednika Franca Cerovška je pevski zbor Obzorje zapel Prešernovo Zdravljico, nato je župnik dr. Zvone Štrubelj predstavil gostjo večera, gospo Anni Reinhardt, ki je predstavila svoji dve knjigi spominov na otroštvo. Kdo je Anni Reinhardt?

Gospa Anni Reinhardt, rojena Glogovšek, je doma iz župnije sv. Peter pod Svetimi gorami, torej iz Bistrice ob Sotli. S šestnajstimi leti je odšla v tujino. Želela je doseči poklic medicinske sestre. Z osemnajstimi leti je prišla k usmiljenim sestram v Ravensburg. Po končani šoli je diplomirala kot medicinska sestra. V tem poklicu je delala 33 let. Sedaj je že osem let cerkvnica v cerkvi sv. Michaela v Altshausnu blizu Ravensburga. Poleg tega sodeluje pri hospicu v Altshausnu. Je tudi vsestransko aktivna pri oblikovanju župnijskih praznikov. Poznani so tudi njeni umetniški izdelki.

Poročila se je leta 1968, ima dva odrasla otroka, en otrok pa je umrl nekaj ur po porodu. Po nasvetu sedanjega pomožnega škofa v

Rottenburgu, Thomasa Maria Renza, ki je bil pred škofovskim posvečenjem dekan v njenem kraju, je začela pisati spomine na otroštvo. Tako je nastala knjiga: »Die Kinder von St. Peter«, ki jo je pomožni škof Thomas Maria Renz tudi predstavil. Druga knjiga je »Der lange Weg zu dir«. Opisuje lik slovenskega župnika, gospoda Pikla, ki je bil njen vzornik in pravi duhovni oče. Rada poudarja, da je to, kar je, prav po njegovi zaslugi.

Gospa Reinhardt ima rada floristiko in vrtno delo. Zelo rada moli. V molitvi se spočije in dobi moč za svoje vsestransko delo in poslanstvo. Njen mož je zdaj že dve leti težko bolan. 40 let je opravljal poklic šoferja.

Gospa Reinhardt je na kulturnem večeru prebrala štiri odlomke iz svojih dveh prej omenjenih knjig. Ganljive strani, polne globokih občutij. Poslušalcem je bil njen nastop zelo všeč. Trije predstavniki iz Schwäbisch Gmünd, ki so se udeležili večera, so jo navdušeni takoj povabili tudi v njihov kraj. Tam je nastopila v soboto, 18. februarja, ob 17. uri, v dvorani pod cerkvijo sv. Mihaela.

Kulturni večer so nadaljevali še pevci zbora Obzorje, recitatorka

Anni Reinhardt je na kulturnem večeru predstavila svoje knjige.

Podpredsednik KD Franc Cerovšek se je zahvalil Anni Reinhardt.

Marija Mauko, pevka Vida Lambert in harmonikar Denis Tudičina.

Krstno slavlje družine Tomec

V soboto, 4. februarja, dopoldne je sveti krst prejel Dominik Tomec, sin Danijela in Simone Tomec. Tomčevi stanujejo v Schorndorfu, zato je bilo krstno slavlje v kapeli sester, kjer se tudi sicer vsak mesec pri slovenski maši srečujejo verniki iz Schordorfa in okolice. Slavja se je udeležilo okrog petdeset ljudi, ki so s petjem in branjem pri krstu lepo sodelovali. Mladi družini Tomec želimo veliko božjega blagoslova, sreče in medsebojnega razumevanja.

Marjan Habič praznoval 60-letnico

V mesecu januarju je Marjan Habič iz skupnosti Heilbronn praznoval svoj 60. rojstni dan. V soboto, 21. januarja, je bila v Heilbronn redna mesečna maša, k kateri so bili povabljeni tudi sorodniki in prijatelji slavljenca. Po maši se je praznovanje nadaljevalo v dvorani, kjer smo imeli skupno večerjo in družabnost s petjem. Slavljencu in njegovi družini želimo veliko božjega blagoslova, zdravja in sreče.

Marjan Habič je praznoval 60. rojstni dan v Heilbronn.

Slavljenec Marjan Habič med dvema šerifoma

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Svete maše:

CHATILLON : 12. marca ob 11.00 in 26. marca ob 11.00.
MERICOURT : 11. marca ob 17.00.

NEMČIJA

STUTT GART

Svete maše v MARCU 2006

STUTT GART, sv. Konrad: 5., 12., 19. marca ob 16.30.
BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 5. marca ob 9.45.
SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 12. marca ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 19. marca ob 9.00.
AALEN, sv. Avguštin: 19. marca ob 11.00.
HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 25. marca, ob 17.00.
OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 26. marca ob 9.00.
ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 26. marca ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC: v soboto, 11. in 25. marca, od 10.00 do 12.00 v Slovenskem domu v Stuttgartu.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 4. marca, ob 17. uri.
PFULLINGEN, sv. Wolfgang: 11. marca ob 16.45.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. V marcu je to v četrtek: 9. in 23. Tel: 089/543-98-19.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Tik pred mejo smo zaradi megle, polmraka in zasnježene pokrajine zgrešili pot. Nekajkrat smo menjali smer, da bi se vodnika lažje orientirala, pa smo zašli na melišču na kamenje, pokrito s snegom. Pod čevlji je tu in tam zahreščalo, nekajkrat smo sprožili pod snegom večje kamne, ki so se pričeli valiti in grmeti sredi nočne tišine v gozd pod nami. To še daleč ni bilo neslišno plezanje, ki bi bilo priporočljivo v neposredni bližini zastražene meje.

Bližali smo se grebenu, za katerim je bila meja. Temne sence na koncu bele snežne lise so pričale, da je rob poraščen. Kar zaslišimo udarce sekire in človeške glasove. Lezli smo naravnost proti jugoslovanski obmejni stražnici.

Pričeli smo se umikati. Spet se je valilo kamenje pod nogami. Vojaki so ga gotovo slišali, a ker noben tiho-tapec ne dela takega ropota, so morda mislili, da so srnjaki ali gamsi, ki se preganjajo po skalah in prožijo kamenje. Ko smo se spustili spet v varno temo gozda, sta vodnika našla smer in to pot smo prilezli do meje res neslišno. Medtem se je znočilo.

Ležali smo na robu petnajstmetrskega izsekanega pasu, ki je razmejeval obe državi. Vodnika z brzostrelkama sta opazovala mejo na obeh bokih, mi trije begunci smo čakali malo zadaj, v sredi med njima. Nihče se ni ganil. Poslušali smo in gledali bel pas pred sabo, ki je bil kljub temni noči menda prav zaradi snega dobro viden. Vse je bilo tiho.

Janko mi je pokazal z roko grapo na oni strani in zašepetal: »Steci!« Pognal sem se v tek. Nekaj skokov in bil sem v Avstriji. Stisnil sem se v senco najbližjega grma. Za menoj sta posamič prečkala mejo tudi Rado in Lojze, nato še vodnika. Stopili smo še nekaj korakov, da smo bili skriti

za skalami, nato smo se odkrili in vsi skupaj na glas zmolili v zahvalo. Bil je 28. oktobra ob 7.55 zvečer.

Ves dan je bilo nebo pokrito z nizkimi sivimi oblaki, a ni snežilo. Zdaj pa je spet pričelo naletavati. Prav kmalu nas je zajel pravi snežni metež. Kake tričetrt ure smo se spotikali po temi, pa se končno ustavili v neki globeli. Imeli smo sicer dve električni žepni svetilki, a je bilo, kakor da bi hodili po rovu, polnem skritih pasti. Padali smo, se lovili in spotikali ob koreninah in prikritih kotanjah. Kmalu sta vodnika spoznala, da ponoči v snegu ne bomo prišli daleč.

V varstvu starega drevesa smo se za silo utaborili. Na mogočno deblo sta vodnika pritrdila šotorsko krilo in, ne vem kako, zakurila prav majhen ogenj. Stisnili smo se pod zasilni šotor in gledali, kako je krog nas brez prestanka snežilo. Snežni metež je kakor bela zavesa zagrnil ves svet krog našega ognja.

Ko sem se s svitom prebudil, je ogenj še tlel. Pospravili smo zasilni tabor in se odpravili na pot. Grobna tišina je vladala okrog nas. Vse je bilo težko in nepremično belo v sveže zapadlem snegu, ki nam je segal do kolen in čez.

Vodnika sta kmalu našla pravo smer in drug za drugim smo odrinili skozi sneg in gozd proti dolini.

Nismo dolgo hodili, ko je Janko spet ukazal počitek. Vodnika sta očistila in namazala orožje, ga zavila v cunje in skrila na kraju, ki sta ga le onadva poznala. Predno smo odrinili naprej, nam je Janko dejal, da nas čaka zdaj najbolj naporen del poti. In res. Zavili smo na levo v hrib in lezli po kakor streha strmem zasneženem pobočju. Udiral sem se v sneg včasih prav do

Boris in mama Marija, iz francoske strani vedno zvesta pri maši v Baslu

bokov, pa rinil naprej in naprej za tovariši, ki se jim ni godilo dosti boljše.

Čez strmine, hudourniške struge, plazove in meli smo lezli, se spotikali, padali. Več kot dve uri je trajal napor, ki se mi je zdel cela večnost. Pa je bilo tudi te poti konec. Še dobro uro po razmeroma položnejši pokrajini, čeprav vedno sredi svežega snega, in prišli smo do neke vasi.

Kmalu smo odložili premočene nahrbtnike in čevlje pri dobrem slovenskem kmetu. Vprašal sem, kako se imenuje vas. Povedali so, da smo v Selah. Dobili smo jesti, potem so mi pokazali veliko, mehko posteljo in rekli, naj se naspim. Spal sem nepretrgano do drugega jutra. Ko sem se prebudil, je bila sreda, 30. oktobra.

Janko je bil medtem že odšel. Njegova žena je takrat pričakovala rojstvo otroka; potrebovala ga je. Mirko pa je ostal le toliko, da nam je naročil, naj drugi dan sami nadaľujemo pot. Dravo naj poskušamo prečkati z vlakom in naj pazimo, da nas ne ujamejo Avstrijci. Če nas dobe, bomo šli za štirinajst dni v »luknjo«. Vodnika sta imela dovolilnici, da sta smela hoditi po avstrijski obmejni coni, a nista hotela, da bi ju tamkajšnja policija dobila skupaj z begunci. Zdaj smo bili prepuščeni samim sebi.

Koroški kmet nas je dobro gostil, a je bil gotovo vesel, ko smo odšli. V okolici je bilo precej komunistov. Paziti je moral.

V četrtek, 31. oktobra, smo Rado, Lojze in jaz odrinili preko Šmarjete proti Dravi. Bil je pust dan, iz nizkih oblakov je od časa do časa pršilo. Prenočili smo ob

cesti, na skednju nekega dobrega kmeta, ki se je silno čudil, da bežimo iz Jugoslavije, še bolj pa, ko smo mu pripovedovali, kaj vse se za mejo godi. Naslednji dan zgodaj dopoldne smo prišli do dravskega mostu. Izvedeli smo, da je – vsaj za nas – neprehoden. Poleg Avstrijcev so ga stražili še Angleži, okupacijska oblast v tem delu Avstrije. Že v Borovljah smo slišali, da vlak nekaj dni ne bo vozil. Na praznik vseh svetnikov, v petek, 1. novembra, ni bilo vlaka zaradi praznika, v soboto tudi ne, ker je bil vernih duš dan, ob nedeljah in ponedeljkih pa vlaki sploh niso vozili, ker je manjkalo premoga. Nismo vedeli, kaj naj naredimo. Na slepo smo se odpravili proti najbližjemu hribu.

Srečevali smo ljudi, ki so se vračali od maše. Praznik je bil. Neki možak nas je ogovoril, naprej po nemško, potem po slovensko. Vprašal je od kod in kam. Povedali smo mu. Svetoval nam je, naj se oglasimo pri nekem Rusu, emigrantu, ki je pred letom dni tudi sam pribežal iz Jugoslavije. Popisal nam je pot in šli smo.

Prišli smo do hiše, v kateri naj bi tisti Rus stanoval, in v pritličju zvedeli, da živijo emigranti na podstrešju.

Na vrhu ozkih, lesenih stopnic smo potrkali. Odprl nam je fant, nekoliko mlajši, a večji od mene. Povedali smo, od kod smo, nakar je fant poklical očeta, mater in sestro. Pozdravljanja ni bilo konec. Sprejeli so nas kakor stare znance. Brkati, koščeni wranglovec je skoraj jokal od veselja. Ganjen je bil, da so še na svetu ljudje s tako idejo, kakor so jo branili on in njegova družina vse življenje. Bil je bivši častnik nekdanje carske armade, begunec iz časov ruske revolucije in prve svetovne vojne, zdaj po koncu druge pa je bežal z družino še iz Jugoslavije. Morali smo pripovedovati, kaj vse smo doživeli.

Oče, sin in hčerka, s katero sva kmalu ugotovila, da je dva meseca mlajša od mene, so posedli krog nas, medtem ko je gospa pripravljala kosilo. Bili smo njihovi gostje in malokdaj sem imel občutek, kakor pri tej ruski družini, da so

(Frankfurt) Slediti je potrebno rokam in pogledu. Ženski pevski zbor iz Oplotnice

me bili, neznanca – veseli. Ne spomnim se, kaj sem jedel, nikdar pa ne bom pozabil njihovega velikodušnega gostoljubja.

Vsi štirje Rusi so kmalu naredili načrt, kako nas bodo spravili čez Dravo. Domenili smo se, da gremo čez most v ponedeljek z delavskim tovornjakom, to je z ruskimi delavci, ki hodijo delat iz Celovca na Ljubelj. Deklica, uradnica v ruskem begunskem taborišču, je obljubila, da bo vse organizirala. Tovornjak bo v ponedeljek popoldne ustavil na dogovorjenem kraju, ruski delavci bodo opozorjeni in nas bodo skrili medse. Angleži pa navadno ne pregledujejo delavskih transportov, ki redno vsak dan prečkajo Dravo.

Svetovali so nam, naj gremo do ponedeljka v kake četrt ure oddaljeno zapuščeno gorsko žago. Hrano nam bodo nosili oni. Gospa nam je pojasnila, da nam ne morejo postreči s stanovanjem, ker so ljudje, ki živijo v pritličju, komunisti in jugoslovanski agenti. Ko so zvedeli, da smo prav pri teh spraševali po njih, so se ustrašili.

Po dobrem kosilu smo se prisrčno poslovili, vzeli vrečko s krompirjem, ki so nam ga darovali naši gostitelji, in odšli po blatni cesti v hrib.

Kmalu se je ulil dež. Razpadajočo lopo stare žage smo lahko našli ob kolovozu v gozdu nad vasjo. Ker smo bili mokri, smo si pripravili ognjišče kar sredi koč. Lesena tla smo pokrili s plastjo mokrega peska, na to položili nekaj kamnov in na njih zakurili. Sedli smo krog ognja in pekli krompir. Nato smo si razdelili stražo in zadremali.

Minili sta Lojzetova in moja straža. Nenadoma me nekdo potegne za nogo. »Gori!« Rado je ves prestrašen mahal z rokami. Res je bila koč polna dima.

Plast peska, ki smo ga nanosili v koč za »ognjišče«, je bila pretanka. Skozi njo je pregorela debela deska, na kateri smo kurili, in ogenj se je lotil že tal. V lesenih tleh pod peskom je zijala velika luknja, ki je po robovih gorela. Začeli smo

gasiti. K sreči se ogenj še ni razširil pod koč, ki je deloma počivala na kolen. Končno smo pogasili ogenj in se vsi premraženi stiskali na nekakem ozkem ležišču do jutra.

Z dnem je spet pričelo deževati. Zeblo nas je, lačni smo bili in malo poparjeni zaradi naše lahkomišelnosti. Opoldne je lilo kot iz škafa. Nismo upali, da bomo dobili od Rusov obljubljeno kosilo. A kljub hudemu nalivu sta prišla oče in sin s toplo hrano. Obljubila sta nam pomoč še za naprej.

Minil je dan, minila je noč, ta sicer brez ognja in dima, a zato tem bolj mrzla. Nedelja, 3. novembra, je bila sončna. Sobotni dež je izpral okrog žage ves sneg. Bilo je prijetno sedeti na soncu, saj smo bili vsi premraženi. Pripravili smo tudi novo ognjišče. To pot smo zakurili na kosu pločevine, ki smo jo našli v bližini. Spet smo pekli krompir. Bolje bi bilo, da ga ne bi.

Okrog desetih dopoldne se je ustavil pred koč neki kmet. Privabil ga je dim. Ni dosti govoril, le gledal nas je, pa hitro odšel. Zdel se nam je sumljiv, zato smo pogasili ogenj, pobrali šila in kopita ter odšli v gozd. Skrili smo se kakih sto metrov proč od žage in čakali, kaj bo. Bali smo se, da nas bo Avstrijec izdal policiji, ki je po obmejnem pasu lovila nam podobne tiče.

Doslej smo se policajem kar srečno izmikali, čeprav sam Bog ve, da ne po svoji zaslugi, saj smo jo od Šmarjete kresali kar po glavni cesti. Če smo srečali avstrijske žandarje, smo se pričeli glasno smejati, ker je bilo edino, kar smo znali po nemško, razen kakega »Ja«, ki smo ga primerno pomešali med čimbolj gromko in nemško zveneči smeh. S takimi jezikovnimi sposobnostmi smo očitno zamotili orožnike, medtem

»Slovenski fantje« iz Moersa

ko molčečemu kmetu tisto nedeljsko jutro nismo bili kos.

Počasi smo postajali brezskrbni. Skoraj nemogoče se nam je zdelo, da bi nas ujeli Avstrijci zdaj, ko nas loči od trenutka, ko bomo prečkali Dravo – zadnjo oviro do svobode – komaj borih 24 ur.

Postajali pa smo tudi lačni in upanje na rusko kosilo nas je počasi, korak za korakom bližalo koči. Nenadoma zaslišimo pri koči korake. »Rusi s kosilom,« smo si mislili. Previdno sem se odpravil pogledat, kar zaslišim rezek klic: »Halt! Hände hoch!« Ozrl sem se in videl zelenega policista, kako je meril name s pištolo. Nato je zašumelo na vseh koncih. Bili smo obkoljeni. »Hände hoch!« Menda sem držal roke prenizko. Od vsepovsod so nam grozile cevi težkih panzer pištol, ki sem jih dobro poznal iz let okupacije.

Spraševali so nas, kdo smo in kaj počnemo. Nenadoma sem spoznal, da sem edini med nami, ki razume kakšno nemško besedo. Strah mi je oživil spomin in sam ne vem, kako sem jim razložil, da smo begunci. Verjetno so nekaj razumeli, ker so nehali siliti v nas. Preiskali so skrbno vsakega posebej in zdelo se mi je, da so postali potem malo prijaznejši. Gnali so nas v dolgi vrsti na policijsko postajo pri mostu, tik mimo hiše, kjer so stanovali Rusi. Naši upi so šli po vodi. Preklemani avstrijski kmet nas je naznanil in verjetno mislil, da je storil hvalevredno državljansko dolžnost.

Po kratkem, neuspešnem zaslišanju so nas Avstrijci izročili FSS, angleški vojaški policiji. Ti so nas prepegljali v Borovlje in zaprli v čisto pravo ječo z rešetkami, pogradi in paznikom. Ker se ječa grdo sliši, so ji na

Koroškem rekli »karantena«. Upravljali so jo Avstrijci, uporabljali Angleži, prebivali pa smo v njej Slovenci.

Pustili so mi zvezek, nekdo mi je posodil pero, zato lahko prepisem odstavek iz takratnih zapiskov: »Sedim na deskah pograda v boroveljskem zaporu ali karanteni, na Koroškem, kamor sem prispel po enotenskem potepanju včeraj, v nedeljo, 3. novembra 1946. Najprej moram omeniti, da je postrežba v koroških zaporih veliko boljša od one v Jugoslaviji. Drugače pa so si luknje podobne. V celici sem sam, a imam kar dva pograda in eno slamnjačo. Tam si bil brez odeje, če je nisi prinesel s seboj, tu pa so mi postregli kar s štirimi. Torej se nimam kaj pritoževati.«

Angleži so me, če se prav spomnim, dvakrat zaslišali, a so se končno le prepričali, da nisem jugoslovanski agent. Pogovor z zasliševalcem, oficirjem FSS, je bil slikovit. Mož je dobro znal nemško, jaz pa kljub učenju za izpit angleško skoraj nič, nemško pa ne dosti bolje. Spraševali so me o jugoslovanskih letališčih, o katerih nisem imel pojma, in o vojašnicah, za katere sem prvič slišal. Menda niso verjeli, da sem bil tam, čez mejo, zaprt. Končno so se naveličali moje jezikovne revščine in so me pustili pri miru. Zvedeli smo, da smo za štirinajst dni »dobri«.

Minilo je štirinajst dni, mi pa smo še sedeli. Medtem so nas spravili vse tri v isto celico, da nam ne bi bilo preveč dolgčas. Skupino beguncev, ki je bila zaprta že pred nami v eni od sosednjih celic, so nekega dne odpeljali. Slišali smo se, videli pa ne in do danes ne vem, kdo so bili. Tudi v tem arestu ni bilo navada, da bi se človek predstavljal neznanecem.

Resno nas je že skrbelo, kaj bo z nami. Zdaj smo bili edini zaporniki v »karanteni«.

Ko smo 19. novembra zvedeli, da nas bodo Angleži odpeljali iz zapora, smo si obljubili, da poskačemo iz drvečega tovornjaka, če bo ta zavil proti Karavankam. Pa ni. Zapeljali so nas čez

Roman Pungartnik med slovenskimi navijači, rojaki iz Hamburga po tekmi

most in spustili sredi Vetrinjskega polja. Angleški vojak, ki je bil za šoferja, nam je malomarno svetoval, naj se ne pustimo še enkrat ujeti Avstrijem, in oddival naprej proti Celovcu. Mi smo odpešali za njim.

Kam? Od nevidnih sojetnikov, s katerimi smo se v boroveljski karanteni včasih kričaje pogovarjali, smo zvedeli, da je nekje v Celovcu pater Odilo Hanjšek. To dobro frančiškansko dušo sem poznal še iz časov mladinskega orkestra in še od prej, ker je bil dober prijatelj Capudrove družine.

Vprašanje je bilo, kako v Celovcu najti patra Odila. Ne vem, kdo se je spomnil, da se imenuje sedež celovške škofije: »Gurkenhaus«. Tja gremo. Tam bo že kdo vedel, kje je pater Odilo.

Prišli smo do prvih mestnih hiš. Bili smo v Celovcu. Poskušali smo hoditi po celovških ulicah, kakor bi bili tam doma, čeprav nismo vedeli, kam gremo. Bali smo se policije. Meni je bila poverjena naloga, da vprašam kakega Celovčana, kje je Gurkenhaus. Pa se je enim preveč mudilo, drugi mi niso vzbujali zaupanja, medtem ko sem sam pri sebi koval primerno nemško vprašanje in čakal, da srečamo tudi primerne človeka. Končno sem se na prigovarjanje tovarišev odločil, da vprašam, kje je tisti Gurkenhaus, nekega miroljubnega starejšega gospoda, ki nam je prihajal nasproti.

Vesela žiriška Štefka od svetih treh kraljev

Nisem še odprl ust, ko vidim, kako Lojze in Rado stečeta čez cesto. Pogledam in ostrmim ...

S hišnega praga na drugi strani ceste se nam je smejal Janko. Sredi Celovca smo se ustavili prav pred hišo, kjer je pri oknu večerjal on.

Božja roka nas je pripeljala na varno. Bega je bilo konec.

Hip nato smo že sedeli v zakurjeni sobi med rojaki. Med njimi je bilo več beguncev. Pogostili so nas. Pomlatili smo kruha, da je bilo kaj! Potem so nam skuhalo še konzerv. Lepo je bilo med domačimi ljudmi, čeprav razen Janka nisem nikogar poznal.

Še isti večer smo obiskali patra Odila, ki je bil ravno nekaj bolan. Pri njem smo dobili našega starega družinskega prijatelja in enega od urednikov Slovenca, gospoda Janka Hafnerja. Zdaj se je on zavzel za nas, nas peljal še enkrat večerjat, tokrat v gostilno, pa poskrbel tudi za prenočišče.

Drugo jutro smo obiskali našega gospoda škofa.

Škof dr. Gregorij Rožman nas je vse po vrsti prisrčno pozdravil. Bili smo del njegove črede. Ko je zvedel, kdo sem, je bil še bolj vesel, menda zato, ker sem bil brat njegovega duhovnika Marjana in ker je cenil našega ata. Tisto jutro v Celovcu mi je bilo ob pogledu na našega škofa težko. Medtem ko je nam vlival poguma in upanja, je bil sam zapuščen in preganjan begunec. Pred odhodom nam je dal svoj blagoslov. Malokdaj sem občutil kakor takrat, da je blagoslov precej več kot le nekaj obrednih besed.

Po kosilu so nas z majhnim tovornjakom odpeljali v Spittal ob Dravi, kjer je bilo begunsko taborišče in kjer so me čakali starši. Vozilo, ki je bilo last taboriščne uprave, je vozil neki rojak, ki je poleg uradnih poslov opravljal tudi taka človekoljubna dela.

Okrog treh popoldne, v sredo, 20. novembra, se je ustavilo odprto vozilo, na katerem smo Lojze, Rado in jaz prezebali vso pot od Celovca, sredi velikega špitalskega taborišča.

Pred mano je bilo leseno mesto sivih barak, ki so kukale izpod sneženega plašča. Ozrl sem se in kdo mi maha skozi okno najbližje barake? Zupanova Lenčka! Pritekla je k meni in tako je bila moja soseda iz Most prvi človek, ki mi je stisnil roko v novem, begunskem bivališču.

Se nadaljuje

NAVDUŠENJE

Luka ne ve, zakaj je žalosten in bi najraje jokal.

Mamica ga pozna in pravi: »Pripravila ti bom obložen kruhek, ki ga imaš rad. Potem bova nastavila ploščo z glasbo, ki ti je všeč in bova plesala in prepevala. Žgečkala se bova in se smejala. Nato pa ti bom pripovedovala pravljice in se bova pogovarjala.«

MOJO ŽALOST SI MI SPREMENIL V RAJANJE

So trenutki, ko se počutimo žalostne in zaskrbljene zaradi zadreg in nerešenih vprašanj. Treba bo poiskati način, da se v srce povrne veselje in navdušenje.

Z lahko se navdušimo za velike stvari, toda pomembno se je navdušiti tudi nad majhnimi. Tako se nam bo zdelo vse bolj enostavno, saj se bomo počutili zadovoljni in srečni.

KLEPET V KROGU DRUŽINE

Poiščite majhne stvari, ki zbudijo navdušenje za otroke in starše in jih poskušajte uresničiti:

1. vabilo na sladoled,
2. ogled filma in pogovor o vsebini,
3. poslušanje glasbe, ki je vsem všeč,
4. družinski sprehod v parku, kjer je dovolj zabave za vse.

Prerejeno po knjigi Ena vrlina za vsak teden, založba Družina.

Razburjeni moški glas je poklical porodnišnico in rekel:

“Žena bo rodila. Vsak čas jo bom pripeljal!”

“Je to prvi otrok?” je vprašala medicinska sestra.

“Ne, tukaj je njen mož!”

Detektiv v samopostrežni trgovini že tretjič zaloti isto žensko pri tatvini.

“Zakaj stalno kradete v naši poslovalnici?”

“Zato, ker imate pri vas najnižje cene.”

V kadetski šoli profesorica predmeta prva pomoč bodočim policistom razlaga:

“Osebe z omrzlinami ponavadi masiramo s snegom.”

“Kaj pa poleti?” vpraša eden od kadetov.

“Kako si kaj, Mihec?” vpraša dedek.

“Še kar, samo s tvojim sinom imam težave.”

Policist sedi ob obali jezera in vanj meče opeke ter se čudi:

“Kako čudno! Nenavadno!”

“Kaj pa je tako čudno?” ga vpraša mimoidoči.

“V jezero mečem štirioglate opeke, v vodi se pa delajo krogi!”

Policist si je kupil novo digitalno ročno uro. Ponosno jo je takoj zapel na roko in jo v službi pokazal kolegom. Naenkrat ga eden od kolegov vpraša:

“Ti, Janez, koliko je ura?”

“Pet deljeno s sedemnajst! Koliko je to, si pa sam izračunaj!”

Osnovnošolec se sam pelje z vlakom in v kupeju sedi v družbi s starejšim gospodom. Vsakih deset minut ga vpraša:

“Ali smo že v Celju?”

Gospod mu nekaj časa odgovarja, da ne, nato pa se naveliča vedno istih odgovorov in ga vpraša:

“Se pelješ v Celje?”

“Ne, peljem se v Maribor, samo mamica mi je naročila naj malico pojem, ko se pripeljem do Celja.”

“Gospod, ali imate kaj za carino?” vpraša carinik potnika na mejnem prehodu.

“Za carino nič! Vse, kar imam, je zame in za mojo družino!”

“Kaj je to relativno?”

“To je takole. Če ima šest volov v hlevu kmetijska zadruga, je to relativno malo. Če pa je šest volov v nekem nogometnem moštvu, je to relativno veliko.”

“Pojdite domov, umijte si noge, nato pa ponovno pridite na pregled!” reče zdravnik pacientu s smrdljivimi in umazanimi nogami.

“Ja, to sem pa že slišal od mojega osebnega zdravnika, ampak sem se prišel prepričat še k specialistu.”

Križanka 603

1	2	3	4		5	6	7	
8				9				
10								11
12					13			
		14		15			16	
	17				18			
19				20		21		
22			23					
24						25		

VODORAVNO: 1. štiridesetdnevni čas pred veliko nočjo, 5. star, častljiv mož, 8. ki učinkuje breztelesno, zelo nežno, 10. glagolnik od pomiriti, 12. tak, ki se po lastnostih in značilnostih ujema, ne razlikuje med seboj, 13. mednarodna oznaka za Turčijo, 14. strokovnjak za fonetiko, 17. bela kristalna snov, ki se uporablja za izboljšanje okusa in konzerviranje hrane, 18. kvalitetna raven, 19. podolgovat plod z več semeni, obdanimi z luščino, 21. nasprotje od star, 22. kazalni zaimek, 23. slovenski duhovnik v Belgiji, Alojzij, 24. miza za bogoslužje, 25. levi pritok Rena v Švici.

NAVPIČNO: 1. siv prah, ki ostane pri gorenju, 2. ime slovenskega pesnika Zupančiča, 3. prometni znak, ki z lučmi ureja promet, 4. tribarvna zastava, 5. lahko ugotovljiv, dobro zaznaven, 6. del na štiri enake dele razdeljene merske enote, 7. žensko ime (v množini), 9. mednarodna kratica za Iran, 11. hrvaško mesto, ki je bilo v zadnji vojni popolnoma porušeno, 15. petnajsta črka slovenske abecede, 16. moško ime, 17. kos pohištva, 19. številka z dvema ničloma, 20. oziralni zaimek.

REŠITEV KRIŽANKE 602
AFRODITA; PRESEREN; NAPITEK; ENOLOG; M; NC; INU; A; ČE; TALAR; A; ŠICATI; SPA; IRAN; TRBOJE; K; OTAVANKA

601A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

603A1 Prodam hišo v Šentjurju pri Celju na parceli, veliki 807 m². Hiša ima centralno ogrevanje na plin in je takoj vseljiva. Več informacij dobite po telefonu 0049-0781-1503.

601A0 Sodni tolmač ponuja prevode dokumentov, listin, tehničnih, strokovnih, poslovnih in leposlovnih

besedil (nemščina, slovenščina, drugi jeziki). Iščemo: sodne prevajalce, dipl. prevajalce, tehnične in poslovne strokovnjake ter jezikoslovce za vse jezikovne kombinacije.

Roman Trateški, Montessoristr.
11, D-71272 Renningen, Nemčija,
tel.: 0049-(0)7159-479166, faks: 0049-(0)7159-17827,
e-mail: info@trateschki-translation.de,
url: www.trateschki-translation.de,
www.globalvertere.com.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm

Katoliška Cerkev v Sloveniji

www.rkc.si

Mariborska škofija

mb.rkc.si

Vlada Republike Slovenije

www.sigov.si

Koroški tednik NEDELJA

www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA

www.druzina.si

Mesečnik OGNJIŠČE

www.ognjisce.si

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU

www.drustvo-svs.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

www.glasslovenije.com.au/

glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije

v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar

Novi glas, tednik Slovencev v Italiji

www.noviglas.it

VEČER, časnik

www.vecer.si/

Slovenska tiskovna agencija

www.sta.si

RTV Slovenije

www.rtv.slo.si

DELO, časnik

www.delo.si

Dnevne novice

www.siol.net

Zanimiva spletna stran s slikami iz

Vojvodine in Slovenije

community.webshots.com/user/janezm2

ali o zavodu v madžarščini:

www.emmausz.com

Iskalnik

<http://www.najdi.si/>

Telefonski imenik v Sloveniji

<http://tis.telekom.si/>

Slovenska turistična agencija

<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>

Oddaja Slovincem po svetu in domovini

<http://radio.ognjisce.si/oddaje/ssd.php>

Slovar slovenskega knjižnega jezika

<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>

Dobrodošli doma

<http://www.creativ.si/tourist/>

Mohorjeva družba Celje

<http://www.mohorjeva.org/>

Gorenjski glas

<http://www.mszs.si/slo/>

Ministrstvo za šolstvo in šport

<http://www.mszs.si/slo/>

Pristojne prijavnne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5,00 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASIX • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
župnik: Stanislav Cikaneč
e-naslov: cikaneč@msn.com

AVSTRIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: Anton Štekl

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: Anton Štekl (glej Dunaj)
informacije: Anton Zore, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: p. mag. Jože Lampret

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: Janez Žagar

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITTAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: mag. Jože Andolšek
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: Alojzij Rajk, e-naslov: lrjak@pi.be

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: Alojzij Rajk, e-naslov: lrjak@pi.be

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: Jože Kamin
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlin (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: Jože Kamin,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com
duhovnik v pokoju: Anton Dejak
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: Štefan Čukman

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan Anton Trpin, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernej@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor msgr. dr. Joško Pirc
e-naslov: retteore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4
župnik: Karel Bolčina, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: K. Donno, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skemberlin.de
župnik: Izidor Pečovnik
e-naslov: dori@skemberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slovmisija-essen.de
diakon: Stanislav Čepлак,
e-naslov: ceplak@gmx.de

za Köln odg. delegat J. Pucelj
pomaga g. Martin Mlakar
e-naslov: skm.koeln@t-online.de
Moltkestr. 119-121, 50674 KÖLN
T/F (*49) 0221. 5237 77
župnik: Martin Mlakar
e-naslov: skm.koeln@t-online.de

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: Martin Retelj
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de
župnik: Janez Modic
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: Stanislav Gajšek
e-naslov: skm.in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de
župnik: dr. Zvone Štrubelj
e-naslov: zvones@gmx.de
kaplan: Igor Krašna
Am Lehenweg 18
70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: januarj@hotmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: Roman Kutin
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: Roman Kutin, (glej Augsburg)
voditelj: dr. Marko Dvorak
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slovenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: Marjan Bečan
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec Slavko Kessler
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de
delegat: msgr. Janez Pucelj
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zevea-sid@msn.com

SRBIJA IN ČRNA GORA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: msgr. Jože Hauptman

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org
župnik: Zvone Podvinski
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se;
zvone.podvinski@rkc.si

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slovmisija.ch
župnik: mag. David Taljat
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

Slovenske korenine na francoskih tleh

Sallaumines v znamenju praznovanja

V pogovoru s člani ansambla SIJAJ v Sallauminesu

Delovni odbor društva ATSO

Občni zbor društva ATSO

Predsednik društva Jadran Jože Zdravič in domači župnik Jože Kamin

Družinski večer društva Jadran

Letno poročilo društva prijateljev SKM v Merlebachu

Del navzočih na občnem zboru v Merlebachu

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

436 676₂₀₀₆

920061157,3

COBISS

ISSN 1408-9726

9 771408 972008